

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

Wychodzi co dwa miesiące. Wydawca Paul S. L. Johnson, 1327 Snyder Avenue, Philadelphia, Pa., U. S. A.
Prenumerata \$1.00 (5 złotych) rocznie.

NAJPOTĘŻNIEJSZY WOJOWNIK POZAFIGURALNEGO DAWIDA

(2 Sam.23:8, 13-17; 1 Kron. 11:11, 15-19; P '27, 182; '28, 171)

DAWID (umiłowany) jest figuralnie użyty w rozmaitych znaczeniach. Najpierw w Psalmach on reprezentuje naszego Pana Jezusa, jako Umiłowanego Jehowy (Mat. 3:16; Efez. 1:16), wojującego święty bój dla Jehowy, Prawdy i ludu Jehowy, zarządzając sprawami Boskiego zarodka (Kościoła), czyli wojującego królestwa. Następnie on jest także użyty w Psalmach jako figura na całą klasę Chrystusa jako Umiłowany Jehowy, prowadzący święty bój dla Jehowy, Prawdy i ludu Jehowy, zarządzając sprawami Boskiego zarodka, czyli królestwa wojującego. (Iz. 55:3.) Po trzecie on jest użyty w Psalmach jako figura na Kościół sam. (Do Rzym. 1:7; Kol. 3:12; 2 Tes. 2:13). Rzeczy, omawiane w dotyczących Psalmach, udowadniają to. On jest użyty w historiach do figurowania onego Sługi, jako wykonawcy i wojownika, co jednak nie jest koniecznym tu wyszczególniać, gdyż to nie zachodzi w nasz przedmiot. Bierzemy jako nasz przedmiot tytuł obecnego artykułu, który jest tegorocznym artykułem na pamiątkę naszego umiłowanego Pastora, którego dwudziestą drugą rocznicę śmierci będziemy obchodzić 31-go października. Ta pamiątka będzie obchodzona tak, jak dawniej przez tych, którzy go oceniają za jego pracę i charakter. Lecz niektórzy mogą się zapytać dlaczego użyć takiego przedmiotu jako artykułu na jego pamiątkę? Na to naturalne i rozumne pytanie odpowiadamy jak następuje: Rozumiemy, że nasz Pastor w swoich bojowniczych i pielgrzymkich czynnościach jest pozafigurą Jasobama, Dawidowego najpotężniejszego bojownika. - 2 Sam. 23:8, 13-17; 1 Kron. 11:11, 15-19.

(2) Rozumem jest przypuszczać, że jeżeli Dawid był figuralnym charakterem, to wszyscy, którzy go popierali w jego czynnościach, byli także figuralnymi charakterami. Przeto rozumiemy, iż Jasobam, który popierał go więcej niż którykolwiek inny wojownik, był figuralnym charakterem. Jego dokonywanie świetnych dzieł w czasie żniwa i podczas gdy Dawid był w Odollam, (Odollam zn. pomsta, czyli sprawiedliwość ludu i jest hebrajskim wyrażeniem równającym się Laodycei, 2 Sam. 23:13) znaczy, że jego pozafigurą będzie najpotężniejszy bojownik w czasie żęcia i okresu Laodyceńskiego; a to, rozumie się, zaraz utożsamia go figuralnie z naszym umiłowanym Pastorem, który bezwątpienia był najpotężniejszym indywidualnym bojow-

UMIĘJĘTNI I UTWIERDZENI W TERAŹNIEJSZEJ PRAWDZIE. - 2 PIOTRA 1:12.

DWUMIESIĘCZNIK

TOM XVII LISTOPAD, 1938 No. 6

A.D. 1937 - A.M. 6067

Najpotężniejszy wojownik pozafig. Dawida	82
Nieco historycznych faktów	84
Pytania do powyższego tematu	85
Oczyszczenie i poświęcenie Lewitów	
W. Ewangelii	86
Pierworodni i Lewici	88
Święto Przejścia - Figura i Pozafigura	88
Podręcznik Eliezeryckich Amramistów	90
Podręcznik pozafig. Setryckich	
Husejelitów	91
Podręcznik pozafiguralnych Merarytów	92
Lewici zapobiegawcami lub	
sprowadzicielami plag	94
Bereañskie pytania do powyższego	
przedmiotu	96
Sprawozdania z wieczery Pańskiej	96
Wiadomości dla ogólnego zainteresowania	96
„OCZEKUJĄC ONEJ BŁOGOSŁAWIONEJ	
I NADZIEI I EPIFANII CHWAŁY WIEL -	
KIEGO BOGA I ZBAWICIELA NASZEGO	
PANA JEZUSA CHRYSZTUSA”. - Tytus 2:13	

nikiem za Prawdą, a przeciw błędowi podczas Żniwa i okresu Laodyceńskiego. Ponadto, określające nazwy, dane Jasobamowi, służą nam dalej do utożsamienia go jako figury na naszego Pastora. W 2 Sam. 23:8 on jest nazwany Tachmojczyk, a w 1 Kr on. 11:11 jest nazwany synem Chachmonowym. Te nazwy, pochodzące od tego samego hebrajskiego rdzenia, znaczą "ten roztropny" w aluzji do przymiotu mądrości, wyraźnie zastosowanej przez naszego Pana proroczno do onego Sługi. (Mat. 24:45-47; Łuk. 12:42-45.) W 2 Sam. 23:8 w poprawnym tłumaczeniu jest mowa o nim jako o zajmującym stanowisko, co jest aluzją do urzędowej władzy rządu onego Sługi nad domownikami Pańskimi, jako specjalny przedstawiciel. Wyrażenie,

"najprzedniejszy między hetmanami", znajdujące się w obydwóch ustępach, przedstawia Jasobama jako najwybitniejszego wojownika Dawidowego, czego pozafigurą jest, jak przy końcu obecnego Wieku ów Sługa będzie najprzedniejszym z wszystkich bojowników Kościoła. On jest błędnie nazwany Jozeb Basebet w 2 Sam. 23:8. Jasobam znaczy, lud powróci, t. j. z przekleństwa do restytucji. On jest błędnie nazwany Eznita w A. V., gdyż właściwe brzmienie jest, **swoją włócznią**, t. j., włócznią Jasobamową. Potem przez drugie błędne przetłumaczenie Jasobam jest nazwany A. V. Adino, w 2 Sam. 23:8. To słowo znaczy, **on machał nią**, (lub rzucił się z nią,) t. j. **swoją włócznią**, i tak powinno być oddane. Te poprawki harmonizują ten wiersz z ustępem w 1 Kron. 11:11. Literalne oddanie 2 Sam. 23:8 jest jak następuje: Cić są sławnymi wojownikami należącymi do Dawida - ten mądry, który zasiadywał w krześle (jako) najprzedniejszy między trzema (wodzami). On rzucił ją, swoją włócznię, przeciw ośmiu stom (które) on zabił jednego razu.

(3) Zauważyć można, że w ustępie Ks. Samuela jest mowa o ośmiu stach, a w Kronikach o trzech stach jako zabitych przez Jasobama. Obydwa zdania mają być wzięte jako fakty, tak jak pozafigura wskazuje. Rozumiemy, że włócznie reprezentują zbijające nauki, wydane piśmiennie, gdy obraz wojskowy jest użyty. W figurze kapłańskiej te same nauki są zobrazowane przez garnki, czasze, co było pokazane już poprzednio na tych stronnicach. Jeżeli zbadamy fakty dotyczące sprawy, to z łatwością przejdziemy do przekonania, że główną osobistą literacką walką na-

szego Pastora była walka przeciw wiecznym mękom i, że jego następną największą indywidualną literacką walką była walka przeciw nauce o przytomności umarłych. Spustoszenie, jakiego on dokonał przez swoje pisma o wiecznych mękach na sekciarzach, jest zobrazowane przez Jasobamowe zabicie ośmiu set Filistynczyków swoją włócznią jednego razu, natomiast spustoszenie, jakiego on dokonał przez swoje pisma na sekciarzach, którzy nauczali, że umarli są przytomni, jest zobrazowane przez Jasobamowe zabicie trzech set Filistynczyków swoją włócznią jednego razu. Widzimy iż Abisaj także zabił trzy sta (2 Sam. 23:18, 19; 1 Kron. 11:20, 21) włócznią. On reprezentuje, my wierzymy, naszego umiłowanego (zmarłego) br. Jana Edgara, a jego włócznia reprezentuje jego broszurkę p. t. "Gdzie Są Umarli", która zupełnie zbija nauczycieli o przytomności umarłych. Było to z tego dzieła br. Edgara, że po części zrozumieliśmy, że rzucanie się Jasobama włócznią przeciw trzem stom reprezentuje literacką działalność naszego Pastora przeciw przytomności umarłych jako różniącą się od jego literackiego boju przeciw wiecznym mękom, rzecz, którą przez połączenie byliśmy w stanie widzieć, była zobrazowana przez Jasoba nowe pozabijanie włócznią ośmiu set Filistynczyków.

(4) Gdy spojrzemy na tytuły dzieł kontrowersyjnych naszego Pastora o wiecznych mękach i przytomności umarłych i przejrzymy zawartość ich, to z łatwością zobaczymy, że na tle tych przedmiotów on uczynił więcej spustoszenia sekciarzom (pозаfiguralnym Filistynczykom) niż na tle jakichkolwiek innych przedmiotów, bronionych przez nich. Jego główne pisma na te tematy są następujące: Dwie broszurki, O Piekło i O Spirytynie, wielka część rozdziału o człowieku w Tomie V, omawiająca Duszę i Piekło, gazetka p. t., "Zapłatą za Grzech Jest Śmierć - Nie Wieczne Męki," miesięczniki, Badacz Pisma Św. z następującymi tematami: "Złodziej w Raju," "Bogacz w Piekło," "W Brzuchu Piekła," "Nieśmiertelne Robaki i Nieugaszony Ogień," "Jezioro z Ognia," "Co To Jest Dusza?" "Czy Ty Wierzysz w Zmartwychwstanie Umarłych?" "Kazanie Duchom w Więzieniu," "Wielka Przypowieść o Owcach i Kozłach," "Do Piekła i z Powrotem," "Żywot, Śmierć, Po Temu," "Wielkie Po Temu," "Niebo, Piekło i Czyściec," "Gdzie Są Umarli?" itd. itd. - Oprócz tego jego publiczne wykłady przy każdej stosownej okazji tłukły od biodr aż do goleni mieczem ducha te dwa wielkie błędy pozafiguralnych Filistynczyków, chociaż ten zarys jego pracy nie jest pokazany w tych dwóch figurach, które teraz badamy; gdyż włócznia jest figurą na kontrowersyjne pisma, a nie wykłady. Napewno jego prace na te przedmioty były wielkie i skuteczne, i z pewnością one czynią nasz bój przeciwko pozafiguralnemu Zebie i Salmanowi o wiele łatwiejszy co do pojmowania tych królujących błędów pozafiguralnych Madyjanitów.

(5) Od 1910 roku zrozumieliśmy, że Jasobam w jego dwóch działalnościach, opisanych w 2 Sam. 23 :8 i 1 Kron. 11:11, reprezentuje bohaterkie i pomyślne wojowanie naszego Pastora przeciw tym wielkim błędom: wiecznym mękom i przytomności umarłych. Dzieła, dokonane w figurze, nad którymi się zastanawiamy, są pomiędzy największemi bohaterkami dziełami, dokonanymi na wojnie, jakie są opisane w historii czy to biblijnej, czy świeckiej. Tylko niektóre czyny Samsona przewyższają je. Lecz w wypadku z Samsonem mamy wyraźnie powiedziane, że cudowne władze były mu dane od Boga, podczas gdy nic takiego nie mamy wspomniane o Jasobamie, chociaż on możliwie był nadnaturalnie wzmocniony w tych bohaterkich czynach. Nieustanne walczenie naszego Pastora przeciw fortcom wiecznych mąk i przytomności umarłych

porobiło wielkie jamy w ich murach i otworzyło drogę do łatwego zwycięstwa, jakiego my zdobywamy nad pozafiguralnym Zebą i Salmanem, w którym jego dotyczące pisma stanowią naszą główną literacką zbrojownię do tej walki. Jest to nasza znajomość o jego wybitności w tych walkach, która pobudziła nas w ostatnich kilku latach podać sugestię, żebyśmy w odpowiedni sposób obchodzili pamiątkę okresu jego ostatniego wyjazdu z Betel do dnia jego pogrzebu, t. j., od 16-go paź. do 7-go listopada, przez uczynienie specjalnego wysiłku w pozafiguralnej Wtorej Walce Giedeona. Nie jest wcale naszą myślą, żeby tylko w tym czasie prowadzić tę walkę, chociaż niektórzy swoimi czynami okazują, że tak myślą. Raczej myślimy, że w tym okresie powinniśmy uczynić specjalny wysiłek w niej, a zwykle podczas całego roku szukać sposobności i brać udział w niej. Z pewnością te bohaterkie czyny naszego umiłowanego Jasobama pod tymi dwiema względami są głośnym trąbieniem do nas, ażebyśmy brali udział podczas całego roku we Wtorej Walce Pozafiguralnego Giedeona, a zwłaszcza podczas naszego corocznego specjalnego wysiłku — od 16-go paź. do 7-go listopada. Taki coroczny specjalny wysiłek jest stosownym uczczeniem pamięci naszego, niedającego się z nikim porównać, Jasobama, rozumie się, oddając Bogu i Chrystusowi cześć i chwałę na pierwszym miejscu. Przeważnie bierzmy udział w tym wysiłku serdecznie i wiernie.

(6) Powyżej pokazaliśmy, że Jasobam, Najpotężniejszy Bojownik Dawidowy, w zabicu 800 i potem 300 włócznią reprezentował literacką pracę naszego Pastora przeciw obrońcom nauki o wiecznych mękach i przytomności Umarłych poszczególnie. Następnie zastanowimy się nad trzecim wielkim czynem Jasobama figuralnego i pozafiguralnego. Podamy w równoległych kolumnach obydwa opisy o trzecim czynie Jasobama, jak to znajdujemy w 2 Sam. i 1 Kron.

2 Sam. 23:13-17

(13) Wyszli też oni trzej trzydziestu przedniejszych, a przyszli do żniwa do Dawida, do jaskini Odollam, gdy się wojsko Filistynskie było obozem położone w dolinie Rafaim.

(14) A Dawid ten czas był na miejscu obronnym, straż też Filistynska na ten czas była w Betlehem.

(15) Tedy pragnął Dawid i rzekł: O by mi się kto dał napić wody z studni Betlehemskiej, która jest u bramy!

(16) Przetóż wpadli ci trzej mocarze do obozu Filistynskiego i naczepali wody z studni Betlehemskiej, która była u bramy; którą nieśli i przynieśli do Dawida. Ale jej on nie chciał pić, lecz ją wylał przed Panem.

(17) I rzekł: Nie daj mi tego Panie, abym to miał uczynić. Izali to nie krew mężów, którzy szli z niebezpieczeństwem dusz swoich? Toć uczynili oni trzej mocarze. I nie chciał chciał jej pić.

(7) Trzej przedniejsi z trzydziestu mocarzy Dawida byli Jasobam, Eleazer i Semma. (2 Sam. 23 :8, 9, 11; 1 Kron. 11:11, 12.) Jesteśmy zainteresowani w tem badaniu Jasobamem; więc ominiemy tych drugich dwóch w milczeniu. Skala (1 Kron. 11:15) reprezentuje Chrystusa, Głowę i Ciało (1 Kor. 10:4; w greckim języku słowo Chrystus jest poprzedzone rodzajnikiem "the", ściśle określającym

1 Kron. 11:15-19

(15) Ci także trzej ze trzydziestu przedniejszych wstąpili na skałę Dawida do jaskini Odollam; gdyż wojsko Filistynskie leżało obozem w dolinie Bafaim;

(16) Albowiem Dawid natenczas mieszkał w zamku, a stanowisko Filistynskie było natenczas w Betlehem.

(17) Pragnął tedy Dawid i rzekł: Oby mi kto dał napić wody z studni Betlehemskiej, która jest u bramy!

(18) Przetóż przebiwszy się ci trzej przez wojsko Filistynskie naczepali wody z studni Betlehemskiej, która jest u bramy, a wzięwszy przynieśli do Dawida. Lecz jej nie chciał Dawid pić, ale ją wylał na ofiarę Panu.

(19) I rzekł: Nie daj mi tego, Boże mój, abym to uczynić miał; Izali krew tych mężów pić będę, którzy odważyli żywot swój? Albowiem z odwagą żywota swego przynieśli ją; i nie chciał jej pić. Toć uczynili trzej oni mocarze.

słowo Chrystus, jako ten, lub ów Chrystus), także zobrazowanego przez skałę, którą Mojżesz i Aaron uderzył dwa razy. (4 Moj. 20:2-13.) Dawid (Umilowany) tutaj reprezentuje br. Russella jako onego Sługę, nie jako pielgrzyma, jak to on jest tutaj zobrazowany przez Jasobama w czasie żęcia, "żniwa". (2 Sam. 23:13.) To jest dalej potwierdzone przez fakt, że Dawid był w jaskini Odollam (hebrajskie słowo, równające się znaczeniu Laodycei, t. j., sprawiedliwość, czyli pomsta ludu), co jest figurą na stan Laodycejski klasy Chrystusa jako stan, w którym ona jest ukryta przed wyrozumieniem świata. (Iz. 26:20.) Dawid, będąc wtedy w zamku, (2 Sam. 23:14; 1 Kron. 11:16) - widocznie obwarowane miejsce w jaskini Odollam - reprezentuje Wiernych Laodycejskich, jako przebywających W Bogu, jako ich schronieniu i fortecy. (Ps. 91 :1, 2.) Filistyńczycy (wieśniacy - sekiarze) tu, o ile się tyczy stosunku Jasobama do nich, reprezentują przesiewaczy, zapierających się okupu w 1878 i 1879 r., którzy ruszali niebem i ziemią, ażeby pozbyć się Prawdy, odnośnie równoważnej ceny i zadowolenia sprawiedliwości przez ofiarę. Słowo Rafaim znaczy olbrzymowie i jest figurą na upadłych aniołów; natomiast dolina Rafaim zdaje się być figurą na sferę czynności upadłych aniołów. Tam naprawdę przesiewacze, zapierający się okupu, leżeli obozem w bezbożnym złączeniu się z demonami i w bezbożnym współdziałaniu z nimi w boju przeciw okupowi i ofierze za grzech. W tym boju br. Russell, jako pozafiguralny Dawid, znalazł bezpieczeństwo w Jehowie jego schronieniu, fortecy i miejscu zamieszkania. (Ps. 91 :2, 9, 10.) Betlehem, (dom chleba) reprezentuje nauki biblijne, jako pokarm dla serca i umysłu. Wojsko Filistyńskie w Betlehemie reprezentuje p. Barboura i jego sprzymierzonych nauczycieli, zapierających się okupu, targających się, trzymających i nadużywających swoje stanowisko względem nauk biblijnych w celu obalenia Prawdy o okupie i zadowolenia sprawiedliwości ofiarą za grzech. Jasobam przychodząc do Dawida pod takimi warunkami, jakie są określone w tych ustępach, reprezentuje naszego Pastora jako pielgrzyma, przychodzącego z pomocą w 1878 i 1879 r. do naszego Pana, jako Wykonawcy pod pozafiguralnymi warunkami dopiero określonymi.

(8) Studnia u bramy Betlehemu reprezentuje Biblię - miejsce, gdzie Prawda się znajduje - z której nauczyciele Prawdy - pozafiguralni Betlehemczycy - są uprzywilejowani czerpać i przynosić drugim do picia. Dawidowe pragnienie napić się wody z tej studni, w stosunku do Jasobama, reprezentuje pragnienie onego Sługi za prawdą względem szczegółów o okupie i zadowoleniu sprawiedliwości, połączonych ze sporem na tle okupu, który był zaczęty przez p. Barboura na wiosnę 1878 r. Głęboko założone sofisterye p. Barboura uczyniły to pragnienie jeszcze większe, szczególnie jego przekręcanie 16-go rozdziału 3 Ks. Moj., ażeby pozbyć się w tym rozdziale idei zadowolenia sprawiedliwości przez ofiarę za grzech. Tak jak pragnienie Dawida za tą wodą pobudziło Jasobama do wtargnięcia się przez obóz Filistynów, ażeby dostać wody tej studni dla Dawida; tak pragnienie onego Sługi za dotychczasą Prawdą biblijną pobudziło naszego Pastora w usiłowaniu przez około rok i pół czasu przedostać się, czyli zbić argumenty niewierzących w okup i dotykać się z demonami, ażeby dostać to, co okazało się być prawdą odnośnie dwóch ofiar za grzech - człowieczeństwa Jezusowego i Kościoła, użytych w pozafiguralnym pojednaniu, gdyż udział Kościoła w tej ofierze był przeoczony od czasu, zaraz krótko po Żniwie Żydowskim. Dawidowe odmówienie napicia się tej wody, zaczerpanej pod takimi niebezpiecznymi warunkami, reprezentuje niechęć onego

Sługi w tem, żeby zaraz przyjąć tę naukę o uczestnictwie Kościoła w ofierze za grzech, która jemu zdawała się być niebezpieczną dla przynoszącego tej nauki. Dawidowe wylanie tej wody, jako ofiarę napoju dowodzi, że później br. Russella niepewność i niechęć jako Pielgrzyma ustała, ponieważ było to jako Pielgrzym, że on wziął udział w tym sporze, i reprezentuje fakt, że on potem głosi ją jako Prawdę od Pana — wylana jako pozafiguralna ofiara napoju Panu.

NIECO HISTORYCZNYCH FAKTÓW

(9) Z pewnością będzie interesowało naszych czytelników dowiedzieć się o historycznych faktach, trwających blisko rok i pół, połączonych z pozafigurą trzeciego bohaterskiego czynu Jasobama, zwłaszcza ostatni zarys tej pozafigury. Podczas naszej wizyty w Domu Biblijnym w Allegheny jesienią 1903 r., gdy debaty z p. Eatonem i br. Russellem były w toku, zapytaliśmy się naszego Pastora jak on przyszedł do wyrozumienia Słowa Pańskiego; i w odpowiedzi na nasze pytanie on nam opowiedział całą sprawę w sześciu godzinach przez dwa wieczory, o jego wzroście w Prawdzie od jego siedemnastego roku do trzydziestego roku życia. W tem długim opowiadaniu, między innymi rzeczami, opowiedział nam pozafiguralne fakty o Jasobamowym trzecim bohaterskim czynie, żaden z nas wtedy nie rozumiejąc, że te wypadki były pozafigurą tego bohaterskiego czynu. Podamy w streszczeniu te fakty: Gdy spodziewania się braci, że będą wzięci z ziemi w swych cielesnych ciałach 16-go nisanu, 1878 r., się nie wypełniły, to p. Barbour, który wpierw na 1873, potem na 1874, a jeszcze później na 1878 rok dogmatycznie prorokował o tak zw. raptownem wzięciu Kościoła, zdecydował, że jeżeli on przez figuralną eksplozję nie odwróci uwagi Kościoła od swych błędnych przepowiedzeń, to on straci swój wpływ jako wykładac Pisma Św. Więc na wiosnę r. 1878 on dostarczył tej odwracającej eksplozji przez odrzucenie okupu — równoważnej ceny — w jego czasopiśmie, Zwiastunie Porannym, którego br. Russell i br. Paton byli posiłkowymi redaktorami. Obydwaj posiłkowi redaktorzy wydawali w tem czasopiśmie odpowiedzi, broniące okupu; i Zwiastun Poranny był prawie przez rok czasu domem rozerwanym, dwóch przeciwko jednemu. Nasz Pastor na wiosnę r. 1879, widząc, że p. Barbour idzie coraz dalej w ciemność i, że nie może być nawrócony, zdecydował zerwać swoje stosunki z nim i jego czasopismem, a wydawać Strażnicę, której pierwszy numer ukazał się w lipcu 1879 r. Bardzo krótko potem w pracy pielgrzymkiej on dawał wykłady w Nowej Anglii z rysunków o pewnych zarysach z 3 Moj. 16, ażeby udowodnić równoważną cenę, lecz nie rozumiał szczegółów, zwłaszcza różnicy pomiędzy pozafigurą cielca, kozła Pańskiego i kozła Azazela. Pan Barbour, słysząc o jego wykładach z 3 Moj. 16, i zwracając uwagę na jego skład z przyborami męskimi, uszczypliwie powiedział: "Co! Ten sprzedawca koszul tłumaczy przybytek! On nie rozumie przybytku. Ja wam pokaże co przybytek znaczy, a szczególnie co 3 Moj. 16 znaczy, i że tam niema żadnej myśli o okupie." Rychło jesienią 1879 r. ukazało się p. Barbourowe tłumaczenie 3 Ks. Moj. 16, przeczące równoważnej cenie, jako będąca nauczana w tym rozdziale, a dające takie chytre i prawdziwie podobne tłumaczenie tego rozdziału w znaczeniu przeciw okupowem, że gdyby było można, toby zwiodła nawet wybranych.

(10) Ponieważ Strażnica i Zwiastun wychodziły do tych samych czytelników, br. Russell bardzo się zakłopotał przebiegłością i prawdomównością poglądów p. Barboura na 3 Moj. 16. Więcej niż rok czasu on pragnął jasnego wyrozumienia odnośnie szczegółów względem 3 Moj. 16 w łączności ze sporem o okup (Dawid pragnący owej

wody); a chytrałość i prawdomówność tego artykułu sprawiła mu bojaźń o bezpieczeństwo owiec, jak również pragnienie, ażeby mógł zadowolnić ich pragnienie za właściwymi szczegółami Prawdy. On powiedział nam, że nigdy w swoim życiu nie doświadczył takiego kłopotu (potyknięcia się z demonami - Rafaim), który był tak wielki, że sen mu znikł z oczu. On widział od razu, że tłumaczenie p. Barboura 3 Moj. 16 musi być błędne; ponieważ ono zapierało się głównej Prawdy biblijnej; lecz br. Russell nie miał zadowolniającego wyjaśnienia pozafigur celca, kozła Pańskiego i kozła Azazela, ażeby je wydać przeciw błędnym wyjaśnieniom, podanym przez p. Barboura; i on wiedział, że to nie wystarczyło, aby tylko zaprzeczyć wyjaśnieniom p. Barboura bez dania zadowolniających na ich miejsce. Przeto on obawiał się, że dotyczący artykuł sprawi spustoszenie wśród owiec. To posłało go do Pana z modlitwą, w której prosił o właściwe wyrozumienie 3 Ks. Moj. 16, dając za powód na tę prośbę to, że ponieważ błąd na ten przedmiot okazał się teraz w Żniwie, widocznie czas właściwy przyszedł na to, ażeby Prawda odnośnie tego stała się jasną, i obiecał prawdę na ten przedmiot wiernie przedstawić braciom, jeżeli Panu upodoba się ją mu wyjaśnić.

(11) On posłał wiadomość do kierownika swego składu w Pittsburghu, że nie przyjdzie w ten dzień i, żeby on poprowadził interes jak zwykle w jego nieobecności. Następnie złożył powyżej wspomnianą prośbę w modlitwie. Potem wiedząc, że List do Żydów omawia figury przybytku więcej niż która inna księga Pisma Św., on dlatego spędził ten cały dzień w badaniu i w modlitwie; ale późno w nocy jego umysł był tak próżny odnośnie tego przedmiotu, jaki był rychło rano tego dnia. Cały następny dzień do późna nocy spędził w ten sam sposób; lecz bez osiągnięcia wyrozumienia tego przedmiotu. Trzeciego dnia na nowo zaczął badać List do Żydów i około południa przyszedł do Zyd. 13:10-16, i zauważył, iż te wiersze omawiają dwojakie stoły, ołtarza, ofiary i dwojakich arcykapłanów, jedne należące do Żydowskiego, a drugie do Wieku Ewangelii. Dalej zauważył, że w. 11 był jasną aluzją do 3 Moj. 16 odnośnie dwóch ofiar za grzech w dzień pojednania, odnośnie czynności arcykapłana z ich krwią i odnośnie ich ciał, będących spalonym poza obozem. On dalej zauważył, że w w. 12 Apostoł odnosi się, jako w konkluzji z figury do cierpień Jezusa poza bramą, jako pozafigury celca, palonego poza obozem; i że w w. 13 Apostoł odnosi się, jako konkluzja z figury, do Kościoła, idącego do Pana za obóz, nosząc urąganie Jego, t. j., takie same cierpienia jak Jego cierpienia ofiary za grzech. Natychmiast on widział, że Św. Paweł tłumaczył, iż cielec reprezentuje Jezusa jako ofiarę za grzech, a kozioł Pański reprezentuje Kościół jako ofiarę za grzech. Napęczniony radością w myśli, że jego modlitwy i badania były pobłogosławione odpowiedzią od Pana, on skoczył z miejsca, wołając do swej żony: „Ja mam to! Ja mam to!” Z przestrożą ona odpowiedziała, „Nie bądź za pewny!” Znowu zastanowiwszy się nad temi wierszami, on stwierdził swoje przekonanie i udowodnił je jej i sobie z zupełnym zadowoleniem.

(12) Jego kłopoty opuściły go natychmiast; a najśladniejszy pokój, jaki można sobie wyobrazić, napęłnił jego serce; ponieważ teraz on miał Apostołowe własne natchnione wyjaśnienie głównych rysów 3 Moj. 16, które równoległe rysy wyjaśniły jeszcze więcej jego umysłowi. Co on miał uczynić, z jego nowo znalezionym skarbem? Pośpiech gorączkowy, jaki on poprzednio odczuwał opuścił go; i zamiast wydać w druku natychmiast to, co on się dowiedział, lub obznajomić ogół braci o tem, to on konferencję przedniejszych braci zwołał i udzielił im podczas ośmiiodniowej dyskusji to, co on później w streszczeniu

wypisał jako Cienie Przybytku. On powiedział zebranym na konferencji o swoim doświadczeniu i obawie, o swoim potykaniu się z demonami, o modlitwach i badaniach, w jego usiłowaniu przedostać się przez to, co okazało się być obozem pozafigur Filistynów, wojujących przeciw okupowi z namowy demonów. Ci przedniejsi bracia oprócz p. Patona byli przekonani o prawdziwości tej sprawy; i oni zaczęli głosić te rzeczy drugim; lecz p. Paton, jakoby był zazdrosny, że Pan udzielił br. Russellowi zamiast jemu tak wielkiej ilości postępowej Prawdy, stał się niezadowolonym, i to coraz to więcej, aż za dwa lata później - jesienią 1881 r., on odrzucił okup w przesiewaniu niedowiarskiem, nauczając przekręconej nauki o okupie i błędni Uniwersalizmu bardzo podobnego do tego, jaki naucza teraz Konkordancka Wersja.

(13) Po tej konferencji z przedniejszymi braćmi br. Russell głosił na ten temat przed zbozem w Allegheny, gdzie z początku także niechęć do przyjęcia tych rzeczy była okazana. Później nastąpiło serdeczne przyjęcie i krzewienie się tej prawdy. W Strażnicy z 1880 r. (Zobacz Przedruki Strażnic, str. 72, 73) ukazał się pierwszy artykuł z jasnym światłem na Przybytek pod tytułem, Cienie Zakonu. Prawie zawsze podczas Żniwa wierni z początku okazywali niechęć do przyjęcia myśli, że Kościół uczestniczył w przywileju brania udziału w ofierze za grzech; lecz ta niechęć zawsze zniknęła i wierni serdecznie przyjmowali ten przywilej wysokiego powołania i później przedstawiał go drugim.

(14) Nasz Pastor powiedział nam, że Pan na pewno dał mu czekać trzy dni zanim jego modlitwy i badania zrodziły owoc, ażeby go lepiej przygotować na przyjęcie i kierowanie szafarstwem takich wielkich i daleko obejmujących prawd, jakie zawierają się w Cieniach Przybytku. Bez jego wiedzy o tem wtedy, jemu był dany jako onemu Słudze nadzór nad śpichrzem; i Prawda odnośnie Przybytku, zwłaszcza 3 Moj. 16, była pierwszą częścią pokarmu na czas słuszny, wyniesiona z niego. I wiernie on dotrzymał swoje przyrzeczenie, jakie on uczynił w swej modlitwie — służyć wiernie braciom Prawdą odnośnie 3 Moj. 16, jeżeli Panu upodobałoby się uczynić mu ją jasną! Z pewnością była to dobra porcja symbolicznej wody, jaką on zaczerpnął z studni przy bramie pozafiguralego Betlejemu! I na pewno ta walka przez prawie rok i pół w tej łączności, w której w końcu on otrzymał Prawdę odnośnie 3 Ks. Moj. 16, była największą walką z wszystkich, w których brał udział Najpotężniejszy Wojownik Pozafiguralego Dawida! A jak nie do opowiedzenia była bogato błogosławiona jej zdobycz dla całego Kościoła! Słusznie możemy z wdzięczności i ocenienia zawołać, Boże błogosław wspomnienie o Nim!

PYTANIA DO POWYŻSZEGO PRZEDMIOTU

(1) Jakie trzy rzeczy reprezentują Dawid w Psalmach? Jak cytowane ustępy udowodniają to? Co on reprezentuje w historiach? Dlaczego szczytowały nie są o tem podane? Dlaczego podajemy artykuł z tytułem niniejszego artykułu Kiedy przypada pamięć śmierci naszego Pastora? Co jest właściwym uczynić w ten dzień? Czy takie zebrania okazały się pomocne? Co jeszcze jest dobrze czynić w tym czasie? Przez kogo on jest figurowany jako wojujący pielgrzym?

(2) Dlaczego jest rozumne przypuszczać, że wszyscy którzy mieli do czynienia z Dawidem są figurami? Jaki jest wynik tego, co do (Jasobam) Jozeba Basebet? Jakie jeszcze zastanowienie potwierdza to? Jakie dwa błędne przetłumaczenia psują tę myśl 2 Sam. 23:8? Jak stoi poprawione oddanie 2 Sam. 23:8 W stosunku z 1 Kron. 11:11? Które jest poprawne tłumaczenie?

(3) Jak dane ustępy w Ks. Samuela i Kronikach różnią się jedno od drugich? Co udowodnią, iż obydwa opisy są prawdziwe? Co wólcznia reprezentuje? Co jest pararełą i kapłańskiej figurze? Co fakty dowodzą że było największą i następną największą symboliczną walką naszego Pastora? Co reprezentuje zabicie 800 Filistyńczyków przez Jasobama? Jego zabicie 300 Filistyńczyków?

Kto jeszcze zabił 300 Filistyńczyków włócznią? Kogo on reprezentuje? Jakie dwie rzeczy ten fakt pomógł nam wyjaśnić?

(4) Co pokaże, że pisma naszego Pastora uczyniły spustoszenie z nauk o wiecznych mękach i przytomności umarłych? Jak są tytuły niektórych jego dotyczących dzieł? Jak jeszcze on uderzył te dwa błędy? Dlaczego ta praca nie jest pokazana w naszym tekście? Co jego względne czynności uczyniły dla nas?

(5) Od kiedy te figury były rozumiane? Jaki jest charakter tych figuralnych czynów? Czyje czyny jedynie były świętsze? Jaka jest różnica co do tych dwóch? Jakie skutki miały wojowania naszego Pastora przeciw tym danym błędom? Wiedza o tem wpłynęła na pisarza obecnego artykułu, ażeby podał jaką sugestię? Co rozumiemy, a co nie rozumiemy odnośnie uczestniczenia w takiej służbie? Jak służą nam właściwe czynności naszego Pastora? Do czego nadaje się taka coroczna specjalna służba?

(6) Co teraz będziemy omawiali? Jak te dwa opisy są przedstawione? Według tego jak to jest pokazane przez prózne miejsca w równoległych opisach? Jak się różnią te opisy?

(7) Którzy to byli trzej wodzowie z mocarzy Dawida? Kim w tem badaniu jesteśmy szczególnie zainteresowani? Co ta skała tu reprezentuje? Jak te zacytowane ustępy to pokazują? Kogo Dawid tutaj reprezentuje? Co potwierdza to? Co to reprezentuje, że Dawid był w jaskini Odollam (Adullam)? że Dawid był w zamku? Jak Ps. 91:1, 2 nasuwa tę myśl? Co Filistyńczycy w stosunku do Jasobama reprezentują? Co Rafaim znaczy? Co dolina Rafaim reprezentuje? Jaki był stosunek pomiędzy demonami a tymi, co zapierali się okupu? Gdzie br. Russell znalazł bezpieczeństwo w dotyczącym boju? Co Betlehem znaczy i reprezentuje? Kogo reprezentuje wojsko Filistyńskie w Betlehemie? Co reprezentuje przyjsie Jasobama do Dawida?

(8) Co studnia Betlehemska reprezentuje? Dawidowe pragnienie napić się z niej, w stosunku do Jasobama? Co powiększyło pozafiguralne pragnienie? Co reprezentuje Jasobamowe przedostanie się przez wojsko Filistyńskie, ażeby dostać wody? Dawidowe odmówienie pić tę wodę? Jego wylanie jej jako ofiarę napoju dla Pana?

(9) Co w tej łączności będzie interesowało czytelników? Jak to przyszło, że to doświadczenie zostało opowiedziane piszącemu

obecnego artykułu)? Co p. Barbour uczynił w r. 1878, ażeby zachować swój wpływ? Dlaczego on uważał to za konieczne? Co było tą odwracającą eksplozją? Kiedy ona nastąpiła? Jaki był skutek tego odnośnie czasopisma? Co nasz Pastor uczynił na wiosnę r. 1879? Co on krótko potem uczynił? Jaka była reakcja p. Barboura względem tego? Co ukazało się rychło jesienią 1879 roku? Jaki był charakter tego wyjaśnienia?

(10) Jak ten artykuł oddział na naszego Pastora? Dlaczego? Czego to było pozafigurą? O co on się obawiał? Jak ta bojaźń oddziałała na niego? Co on od razu widział? Dlaczego? Czego on nie miał? Co on dobrze wiedział? Jak te rzeczy oddziałały na niego? Do kogo on się udał? Po co? Jaki powód on dał na tę prośbę? Jakie stosowne przyrzeczenie on uczynił?

(11) Jaką wiadomość on posłał swemu kierownikowi w Pittsburghu? Co on wtedy uczynił? Co on potem uczynił z księgą czyli (listem) Do Żydów? Dlaczego? Jaki był rezultat późno tej nocy? Co on uczynił cały następny dzień? Z jakimi rezultatami? Co zachwyliło jego uwagę w południe trzeciego dnia? Co on zauważył w w. 11? W w. 12? W w. 13? Co on natychmiast widział? Jak to odkrycie podziało na niego? Co on uczynił odnośnie przestrogi swej żony?

(12) Jaki był wynik? Dlaczego? Co równoległe ustępy uczyniły? Jak on postąpił? Co on powiedział zebranym na konferencji? Oprócz p. Patona, co przedniejsi bracia uczynili względem tego? Co p. Paton uczynił względem tego? Dlaczego? Co on uczynił dwa lata później?

(13) Co br. Russell uczynił po tej konferencji? Z jakim skutkiem? Gdzie i kiedy ten przedmiot był najpierw omawiany drukowanym słowem? Co odznaczało usposobienie braci i sióstr podczas żniwa odnośnie tego przedmiotu?

(14) Co nasz Pastor mówił, że było przyczyną opóźnienia się odpowiedzi o trzy dni na jego modlitwę? Bez jego wiedzy o tem, co w tych doświadczeniach było mu dane? Co było pierwszym pokarmem, który on przyniósł ze spichrza? Co on uczynił z przyrzeczeniem, uczynionym w jego modlitwie? Jak? Jaką porcję on wtedy zacerpnął ze studni? Jaka była ta walka? Co ona uczyniła Kościołowi? Do czego wdzięczność i ocenienie powinno nas pobudzić?

OCZYSZCZENIE I POŚWIĘCENIE LEWITÓW WIEKU EWANGELII

(4 Moj. 8:5-26 — ciąg dalszy — z P. 1931, 91; 134-142)

(64) Służba Lewitów Wieku Ewangelii jako taka była zobrazowana (2) przez różne usługi Lewitów Merarego. Oni jako Merarycy Wieku Ewangelii mieli służyć Jezusowi i Kościołowi: jako Muzycy w wydawnictwie Biblii i innych religijnych książek, religijnych czasopism i gazetek, jak również dotyczących świeckich pism, a jako Mahelicy w redagowaniu i poprawianiu takiej literatury. Tym sposobem oni służyli kapłaństwu w dwojaki sposób, dostarczając dla ich użytku dotyczącej literatury, która była właściwie sfabrykowana i zredagowana. Przeważnie postawienie ich przed Jezusa i Kościoł umieszcilo ich w urzędzie Lewitów Merarego w Wieku Ewangelii, w którym oni byli przygotowani dla tej dwojakiej służby, w której oni pozostawali gotowymi wykonać tę dwojaką służbę na zawołanie Jezusa i Kościoła. Służba Lewitów Wieku Ewangelii jako taka była zobrazowana (3) przez różne usługi Lewitów Kaata. Oni jako Kaaci Wieku Ewangelii, mieli służyć Jezusowi i Kościołowi dziełami językowymi, egzegetycznymi, historycznymi i systematycznymi. Oni służyli Kapłaństwu czterema sposobami: przez przygotowanie dla niego wykładów i czworakich powyżej wymienionych dzieł. Więc stawienie ich przed Jezusa i Kościoł stawilo ich w służbę Lewicką Kaatów Wieku Ewangelii, gdzie oni byli przygotowani do tej czworakiej służby na zawołanie Jezusa i Kościoła i w której służyli na ich zawołanie. Przeważnie postawienie Lewitów przed Aarona i jego synów reprezentuje instalację Lewitów Wieku Ewangelii na ich urząd przed Chrystusem—Głową i Ciałem.

(65) Akty, przez które to było uczynione, były rozmaite. Odnośnie kaznodziei, ewangelistów i misjonarzy, jako Gersonitów Wieku Ewangelii, to było uczynione, gdy oni otrzymywali świadectwo ukończenia swoich teologicznych nauk, gdy oni byli obierani i powoływani do pastor-

stwa, do ewangelicznej usługi, lub pola misjonarskiego, gdy oni byli wyświęceni (w niektórych wyznaniach), lub naznaczeni (w innych) i gdy zostali ustaleni w swoich posiadach. Wszystkie te czyny postawiły ich przed Pana i Kościoł jako Lobnickich i Semeickich Gersonitów Wieku Ewangelii. Ci ostatni byli dodatkowo specjalnie zapraszani i naznaczeni do służby w przyprawianiu ludzi do poświęcenia się. Mniej formalną była instalacja nadzorców i nauczycieli Szkółek Niedzielnych, świeckich kaznodziei i ewangelistów i katechistów. Oni byli uznani jako ci, co mają odpowiednie wykształcenie przez zgromadzenie i byli nominowani i obrani i postawieni w swoje stanowiska, żeby w nich służyli. Nie było prawie żadnej formalności połączonej z instalacją gorliwych świeckich pracowników, którzy z własnej gorliwej pobudki wykonywali Lobnicko, lub Semicko-Gersonicką pracę lewicką w W. Ewang. Nie było też dużo formalności używanej we wprowadzeniu Merarytów W. Ewang. do ich urzędu jako takich. Lecz oni jednak byli uważani za wykwalifikowanych (co się równa świadectwu ukończenia nauk) do swoich odpowiednich stanowisk, byli obierani (co się równa głosowaniu i powołaniu) do swych stanowisk, i byli umieszczeni w nich, co można widzieć z doświadczeń, dotyczących wydawców i ich pomocników i literackich redaktorów i ich pomocników w religijnych firmach wydawniczych. Zwykle z Kaatami W. Ewang. to, co równało się ukończeniu nauk, głosowaniu nań, powołaniu i naznaczeniu do urzędu, było uczynione przez Jezusa samego, bez współdziałania ludzkich narzędzi, ponieważ ich praca była indywidualna, a nie organizacyjna (Kaaci nieśli sprzęty i naczynia przybytku na swoich ramionach, nie na wozach).

(66) Obracanie Lewitów przez Mojżesza jako ofiarę obracania przed, lub Panu jest ostatnim aktem poświęce-

nia Lewitów. Ten akt dał ich Bogu do ustawicznej służby, w której oni mieli wzniesić i trzymać wzniesione swoje najlepsze władze i zdolności do służby Bożej. To reprezentuje jak nasz Pan dał Lewity Wiekowi Ewangelii Bogu za Jego własne Lewity, aby Mu służyli ustawicznie, tak jak to ostatnia część ostatniego zdania w 14 pokazuje: "I będą (staną się) Moimi Lewitowie." Zgodnie z tem Lewicy Wiekowi Ewangelii byli ofiarowani Bogu, nie ażeby składali ofiary, jak to czynili kapłani, ale ażeby służyli Bogu przez służenie prawdziwym kapłanom i nominalnemu ludowi Bożemu. Ten akt naszego Pana był niewidzialny dla nas i był dokonany na Lewitach przez naszego Pana bezpośrednio Bogu. Dowiedzieliśmy się, że ten akt był dokonany nie przez widzenie go, lecz przez nasze nauczenie się zrozumienia Słowa o nim i przez widzenie następnych dzieł Lewitów, wskazujących na takie ofiarowanie ich. Figuralna ofiara obracania także znaczy, że Lewicy Wiekowi Ewangelii, dopóki pozostawali takimi, mieli w swoich najwyższych i najlepszych władzach i zdolnościach być używani dla służby Pańskiej. To znaczy, że oni mieli służyć w ten sposób aż do śmierci, czy to jako osoby, czy też jako Lewicy, t. j., kiedy oni mieli przez poświęcenie ofiarowywać, wstąpili w kapłaństwo, co nastąpiło z wszystkimi Lewitami, którzy okazali się zupełnie wiernymi i przez co przestali być Lewitami, a tym sposobem to spowodowało ich śmierć jako Lewitów. To obracanie ich znaczy, że oni nie mieli się cofać; ani też nie byli poświęceni na małą chwilę, po której byliby usprawiedliwieni, gdyby zaprzestali swoją służbę. Ich poświęcenie było zamierzone, ażeby trwało aż do ich śmierci jako osoby, lub jako Lewicy przez stanie się kapłanami. Jeżeli którykolwiek Lewita Wiekowi Ewangelii wróciłby się do obozu przez porzucenie żalu za grzechy i wiary, to wielce gwałciłby swoje wieckie poświęcenie. W. 14 tylko sumuje w. 6 do 13: "I (tym sposobem) odłączysz Lewity z pośród synów Izraelskich; i (tym sposobem) staną się) będą moimi Lewitowie". To nie wymaga więcej wyjaśnienia, gdyż jest dosyć jasne.

(67) Dotąd badaliśmy 4 Ks. Moj. 8:5-14. Można zauważyć, że te wiersze były rozkazami, wskazującymi co miało być uczynione w oczyszczeniu i poświęceniu Lewitów. Reszta tego rozdziału, oprócz w. 15, zawiera przeważnie wyjaśnienia i opowiadania o oczyszczeniu, poświęceniu i służbie Lewitów. Pozafigury tych opowiadań były prawie całkowicie dane powyżej, gdyż rozkazy były wyjaśniane, o wykonaniu których te opowiadania podają. Przeto nasze badanie drugiej części tego rozdziału nie będzie takie długie jak było pierwsze; lecz jest tam nie mało rzeczy w w. 16-26, które wymagają wyjaśnień; więc teraz przystąpimy do badania tych.

(68) Kilka interesujących rzeczy znajduje się w w. 15. Jego pierwsze zdanie pokazuje, że figuralni Lewicy nie mieli służyć przy przybytku aż ich poświęcenie było skończone. To także było prawdą o pozafigurze. Usprawiedliwieni z wiary musieli czekać aż będą postawieni przed Kapłaństwem i obracani Panu przez Jezusa zanim oni mogli zacząć swoją pracę prowadzenia ludzi do usprawiedliwienia i poświęcenia i działania jako wydawcy i redaktorzy i jako autorzy językowych, egzegetycznych, historycznych i systematycznych dzieł dla pomocy Kapłaństwu i nominalnego ludu Bożego w Wiekowi Ewangelii. To jest wskazane przez pierwszą część pierwszego zdania w. 15: "A potem (po ich poświęceniu) przyjdą Lewitowie, aby służyli w namiocie zgromadzenia." Na pierwsze spojrzenie zdaje się, że druga i trzecia część zdania w tym wierszu powtarza zsumowanie wierszy 6-14 podane w w. 14. Lecz to chyba nie byłoby potrzebne tak wnet po takim zsumowaniu, podanym w innych słowach w w. 14. Nie paso-

wałoby też dobrze po rozkazaniu pierwszej części zdania w. 15. Gdy zastanowimy się nad pozafigurami, jakie zaczynają się wypełniać razem z pozafigurą pierwszej części tego zdania, to tym więcej jesteśmy zmuszeni myśleć że oczyszczenie i obracanie, zobrazowane w w. 15 jest takie, które następuje po wejściu przynależnych Lewitów w ich działalność Wiekowi Ewangelii. Innymi słowy, rozumiemy, że oczyszczenie i obracanie w. 15 reprezentuje takie oczyszczanie i obracanie, jakie następuje po poświęceniu Lewitów Wiekowi Ewangelii i jakie towarzyszy ich służbie potem do końca tej służby. Zauważmy to więcej szczegółowo.

(69) Nie mamy rozumieć, że oczyszczenie Lewitów Wiekowi Ewangelii, które poprzedzało ich poświęcenie, było kompletnym oczyszczeniem w znaczeniu uczynienia ich aktualnie doskonałymi i bez wady. Jeżeli to nie jest prawdą o oczyszczaniu Kapłanów Wiekowi Ewangelii (1 Jana 1:8), to przecież nie mogłoby być prawdą o Lewitach Wiekowi Ewangelii. O ile to oczyszczenie tyczyło się ich usprawiedliwienia, to ono było poczytaną doskonałością; a o ile tyczyło się ich aktualnego stanu, to ono uwolniło ich od władzy grzechu, nad którym odtąd mogli zapanować, lecz nie bez otrzymania mniej lub więcej ran w walce przeciwko niemu. Innymi słowy, oni byli mniej więcej aktualnie splamieni grzechem, chociaż on już więcej nie był ich panem. Przeto oni często popełniali grzechy słabości i nieświadomości, a czasami mieszane grzechy—takie, które były popełniane nieco rozmyślnie i nieco z nieświadomości i słabości. Przeto, ogólnie mówiąc, tak jak Kapłaństwo Wiekowi Ewangelii, tak i oni, nawet więcej, posiadali nieczystość ciała i ducha (2 Kor. 7:1), z której było trzeba się oczyścić; i w tej pracy oczyszczania się nasz Pan pomagał im dziennie według ich potrzeby; i gdy On tak czynił, to wypełniał rozkaz w. 15 przez cały czas ich stanu usprawiedliwienia, aby ich oczyścić. Widzieliśmy to z pewnością w doświadczeniach naszych i drugich. Gdy spoglądamy wstecz na nasze doświadczenia względem usprawiedliwienia to z pewnością możemy sobie przypomnieć nie jedną walkę, jaką stoczyliśmy z grzechem, i wierną pomoc naszego Pana przez Słowo i opatrzność. W wykonaniu tej części Jego zlecenia, jak to jest podane w drugiej części zdania w w. 15, nasz Pan okazał nam wiele dobroci, miłosierdzia, długocierpliwości, pobłażania, cierpliwości i miłości, gdy nam pomagał ze zwycięstwa do zwycięstwa, i gdy podniósł nas z jednej porażki po drugiej, zawsze zachęcając, podtrzymując, pocieszając, ostrzegając, poprawiając, podnosząc nas według potrzeby naszych różnych wypadków. Gdyby nie Jego łaskawe usługiwanie nam, to bylibyśmy upadli przy drodze i nigdy nie bylibyśmy doszli do poświęcenia; lecz przez Jego stosowne czynności On przyprowadził nas do poświęcenia się. Dzięki niech będą Bogu za to łaskawe zarządzenie na taką służbę, i Chrystusowi, który tak wiernie ją wykonał na naszą korzyść.

(70) Rozkaz w. 15, ażeby obracać Lewity jako ofiarę obracania, dany do wykonania po ich poświęceniu, znaczy, że Mojżesz miał nadal dostarczać sposobności służenia Lewitom, zachęcając i wpływając na nich, żeby wiernie ich używali; gdyż inaczej to z pewnością byliby często nie usłużyli. W pozafigurze to znaczyłoby, że po temu gdy usprawiedliwieni z wiary stali się służącymi Gersonitami, to nasz Pan Jezus miał dostarczyć im sposobności przyprowadzenia ludzi do usprawiedliwienia i poświęcenia, co On czynił tak obficie, jak tylko ich wierność i potrzeba wymagała. Tak też po staniu się usprawiedliwionymi z wiary Merarytami, nasz Pan Jezus miał zlecone dostarczać im sposobności brania udziału w pracy wydawania i reda-

gowania Biblii i innych religijnych ksiązek i czasopism i gazetek i dotyczących świeckich ksiązek, co On czynił na tyle, ile ich wierność i warunki wymagały. To także znaczy, że po staniu się usprawiedliwionych z wiary służącymi Kaatami, naszemu Panu było zlecone, ażeby dostarczył im sposobności pisania językowych, egzegetycznych, historycznych i systematycznych ksiązek, czasopism i gazetek, co On uczynił w takiej mierze, jakiej ich gorliwość i potrzeba takowych wymagała. Nie tylko to, ale On zachęcał ich, aby szli dalej w swej pracy wśród przeszkód jakie napotykali. On dawał baczenie, ażeby wszystkie potrzebne pomoce do ich służby były im dostępne. Nie czynił on tego tylko na krótki czas, a potem osłabł i przestał. On trwał w tem aż do skończenia, co też słowo **obracal** obejmuje. Nie tylko tak, ale On dopomagał im trzymać ich najwyższe władze wzniesione ku Bogu w ich służbie, co również zawiera się w obracaniu. Zauważyliśmy to jako Jego działalności z Lewitami Wieku Ewangelii; i gdy byliśmy takowymi sami, to doświadczyliśmy tego sami w lewickiej grupie, do której należeliśmy. Przeto Jezus nie tylko otrzymał zlecenie obracania Lewitów Wieku Ewangelii Panu po ich poświęceniu, lecz także wiernie wykonał to zlecenie.

PIERWORODNI I LEWICI

(71) To co następuje jest Rotherhamowe tłumaczenie wierszu 16, uzasadnione na lepiej brzmiącym hebrajskim tekście niż ten użyty za podstawę (ang.) tłumaczenia powszechnego (A. V.): "Albowiem oddani, oddani są mnie z pośród synów Izraelskich zamiast każdego pierworodnego, które matka rodzi; z pośród synów Izraelskich obrałem je sobie". W figurze pierworodni byli jedną klasą osób, a pokolenie Lewiego, oprócz pierworodnych było drugą klasą osób. Lecz w pozafigurze pierworodni i pozafiguralny Lewi (włączając Kapłanów i "Lewitów") są temi samymi osobami. Te dwie klasy osób w figurze były użyte, aby reprezentowały, nie dwie klasy osób, lecz jedną klasę osób, mającą dwa pokrewieństwa. W pierworodnych jest nad dane pod uwagę; ich wyższe stanowisko od tych, co się urodzili po pierworodnych; a w pozafiguralnym pokoleniu Lewiego jest przedstawione ich religijne stanowisko (Kapłani i Lewici). Inne stanowiska nowych stworzeń Wieku Ewangelii są nam przedstawione przez ich inne nazwy, jak: wybrany naród, naród święty, lud własny itd. Z poglądu na ich pokrewieństwo do skończonego obrazu, pierworodni Wieku Ewangelii mogą być podzieleni na dwie klasy: (1) tymczasową i (2) ostateczną. Wszyscy usprawiedliwieni i wszyscy z nowych stworzeń, ci ostatni do czasu skończenia ich powołania i wybrania, t. j. do czasu śmierci wiernych, są tymczasowymi pierworodnymi. To znaczy, że oni są warunkowo pierworodnymi; ponieważ, o ile się tyczy skończonego obrazu, to ci z usprawiedliwionych z wiary, którzy nie poświęcą się, przestają być Lewitami w skończonym obrazie; a ci z nowych stworzeń, którzy nie osiągną zwycięstwa przestają być kapłanami w skończonym obrazie. Z pomiędzy nowych stworzeń w skończonym obrazie w końcu Wieku powstają aktualni pierworodni: ci utracjusze koron, którzy po oczyszczeniu pozostają wierni jako pozafiguralni Lewici i ci nieutracjusze koron, którzy pozostają wierni jako pozafiguralni Kapłani. Młodociani Św. więc są tymczasowymi pierworodnymi teraz, podobnie i Starożytni Św. będą takimi w następnym Wieku. Lecz w skończonym obrazie obydwie te klasy jako ostateczni zwycięzcy będą ostatecznymi Lewitami i pierworodnymi. Powyższe odróżnienia powinno się pamiętać, ażeby być w stanie widzieć jak Lewici Wieku Ewangelii — usprawiedliwieni z wiary — mogli być pier -

worodnymi. Oni są z tymczasowych, nie z ostatecznych pierworodnych.

(72) Wyrażenie, "oddani, oddani", jest hebraizmem, tak jak, "święte z świętych", czyli Świątnica najświętsza. Ono jest używane, aby oznaczyć najwyższy stopień, w którym to oddanie było uczynione. Angielskie powszechne tłumaczenie (A. V.) przez wyrażenie, "całkowicie oddani", właściwie oddaje znaczenie, ponieważ to znaczy oddanie w najwyższym stopniu, w najpełniejszym znaczeniu tego słowa. Wybranie Lewitów zamiast pierworodnych jest określone w 4 Ks. Moj. 3:40-51, co było wyjaśnione w Teraż. Prawdzie Nr. 36, str. 77, szpalta 2. Można zauważyć, że Rotherhamowe oddanie pewnych części tego wierszu jest dosyć odmienne od podania A. V. Rotherham tłumaczy z lepiej brzmiącego tekstu z oryginału niż A. V. było tłumaczone. Dr. Ginsburg, który dał nam najlepsze wydanie Starego Testamentu w hebrajskim, oddaje brzmienie, jakie Rotherham naśladuje jako poprawne, natomiast to, naśladowane przez tłumaczy A. V. zaledwo daje się zrozumieć z hebrajskiego. Literalne oddanie poprawnego brzmienia, jak Rotherham podaje je w swoich notatkach jest: "Kaźde pierworodne, otwierające macicę." Jego oddanie tekstu, podanego powyżej, jest lepiej brzmiące, oddając znaczenie poprawnie.

(73) Charakter Lewitów, jako będący oddany wyłącznie Bogu, jest z naciskiem przedstawiony w tym wierszu. Nie tylko jest ten nacisk wskazany przez wyrażenie "oddani, oddani," lecz także przez dwukrotne nadmienienie, że oni są wzięci z pośród reszty Izraela i przez dwukrotne powiedzenie, że oni należą do Boga. Dalszy nacisk na tę myśl wynika z faktu, że jako własność Boska oni byli wzięci zamiast pierworodnych. Ten nacisk wskazuje na ważność pozafiguralnego pokolenia Lewiego, t. j. Kapłanów i Lewitów Wieku Ewangelii. Ci są własnością Boską w osobliwym znaczeniu, Kapłani Wieku Ewangelii jako ofiarnicy, którzy sprawują pojednanie pomiędzy Bogiem a ludźmi, a Lewici Wieku Ewangelii jako słudzy, którzy dają potrzebną pomoc ludziom jako ich religijni nauczyciele i Kapłanom, jako wodzowie ludzi do usprawiedliwienia i poświęcenia, jako pisarze językowych, egzegetycznych, historycznych i systematycznych dzieł i jako redaktorzy i wydawcy takowych, jak również Biblii. Ten nacisk zapewne jest zamierzony w celu dania solennej nauki i napomnienia Kapłanom i Lewitom Wieku Ewangelii, ażeby pamiętali cel ich powołania do ich przynależnych stanowisk i wypełniali je ostrożnie i wiernie jako osoby, które nie są swoją własnością, ale które są własnością Boską. (1 Kor. 6:20; 7:23.) Przeto niewierność w tem byłaby niewiernością Bogu, Któryby wymagał całkowitego rachunku z tego; a wierność w tem byłaby wiernością Bogu, Któryby zupełnie wynagrodził za to. Przeto wierność Lewitów Wieku Ewangelii w ich powołaniu doprowadzała do wywyższenia, do Kapłaństwa; a gdy to było więcej niemożliwym, do Młodocianych Św., natomiast wynikiem niewierności w tem było odesłanie do Obozu. A wierność ze strony Kapłanów doprowadzała do wywyższenia w Królestwie, natomiast częściowa niewierność w swoim powołaniu sprawowała utratę korony, a zupełna niewierność sprawowała utratę życia zupełnie.

ŚWIĘTO PRZEJŚCIA — FIGURA I POZAFIGURA

(74) W. 17 wyjaśnia jak pierworodni stali się Pańskimi. Było to w łączności z przejściem w Egipcie. (2 Moj. 12:3-13, 21-23, 29, 30.) Gdziekolwiek krew baranka była pokropiona na nadprożkach i podwojach drzwi, to pierworodni z ludzi i z bydła zostali żywi. Gdziekolwiek krwi baranka nie było pokropionej na nadprożkach i podwojach drzwi, pierworodni z ludzi i bydła umarli. Przez

pokropienie nadprozków i podwoi drzwi Izraelici byli omińceni przez mordercę; przeto ich pierworodni z ludzi i bydła byli zachowani od śmierci. Lecz Egipcjanie nie mając krwi baranka pokropionej na swych nadprożkach i podwojach drzwi, ich pierworodni z ludzi i bydła zostali zabici. Dom każdego Izraelity reprezentował domownictwo Boskie w jego tymczasowym i ożywionym zarysie. Drzwi reprezentowały Chrystusa, podwoje drzwi reprezentowały Sprawiedliwość Boską, a nadprożki tych, którym zasługa jest tymczasowo i dożywotnie przypisana. Baranek reprezentował człowieczeństwo naszego Pana (Jana 1:29; 1 Kor. 5:7, 8); Jego krew, Jego prawo do życia i Jego prawa życiowe. Kropienie krwią reprezentowało: (1) Chrystusowe przeczytanie Swej Sprawiedliwości, Swojego prawa do życia i praw życiowych za wierzących i (2) Boskie przeczytanie tych wierzącym. Tak jak Izraelici, którzy pozostali w swoich domach, i tym sposobem pod protekcją krwi, byli omińceni; tak ci, którzy pozostają w domownictwie Bożym podczas Wieku Ewangelii, a tym sposobem pod protekcją krwi Chrystusowej, unikną wtórej śmierci. Ten obraz jest tymczasowy dla tymczasowo pierworodnych z klasy usprawiedliwionych, rozumie się, Ci, którzy są z ostatecznych pierworodnych, rozumie się, są w prawdziwym niebezpieczeństwie i są prawdziwie wybawieni, natomiast tymczasowi pierworodni z usprawiedliwionych, tracąc swoje tymczasowe stanowisko, odpadają do niepierworodnych. Pierworodni z ludzi reprezentowali nowe stworzenia w skończonym obrazie, a pierworodni z bydła reprezentowali ich człowieczeństwo. Pierworodni Izraelici reprezentowali w skończonym obrazie nowe stworzenia ostatecznego Maluczkiego Stadka i Wielkiego Grona, natomiast pierworodni z bydła Izraelitów reprezentowali w skończonym obrazie ich człowieczeństwo. Egipcjanie pierworodni z ludzi reprezentowali w skończonym obrazie nowe stworzenia klasy wtórej śmierci, a zaś Egipcjanie pierworodni z bydła reprezentowali ich człowieczeństwo. Można zauważyć, że było to przez krew, iż pierworodni byli zachowani. Krew jako figura ceny okupu figuralnie kupiła ich Bogu, a przez ich pozostawanie w domownictwie Bożym On ich zachował. Tym sposobem Bóg stał się ich właścicielem, i to w ten dzień, gdy Bóg pobił pierworodnych Egiptu, kiedy on odłączył pierworodnych Izraela dla Siebie. Ta więc myśl jest podana w w. 17. Pierworodni będąc własnością Boga i On zamieniając ich za pokolenie Lewiego, naturalnie to pokolenie stało się Jego, tak jak w. 16-18 ucza.

(75) Pozostawiając w. 16-18 jako dostatecznie omawiane powyżej, teraz będziemy zastanawiali się nad w. 19. W tym wierszu jest kilka rzeczy wymagających wyjaśnienia, tak w figurze jak i pozafigurze. Literalnie przetłumaczona, według marginesu, pierwsza część brzmi: I ja dałem Lewity **dane** Aaronowi i synom jego." Słowo **dane** służy do dania nacisku na to, że ten dar był całkowicie złożony. W figurze Lewicy byli zupełnie dani Aaronowi i synom jego do rozbierania, przenoszenia i stawiania przybytku, również do nauczania ludu względem ich obowiązków i przywilejów co do przybytku i jego usług. W pozafigurze, nie tylko że Lewicy Wieku Ewangelii mieli służbę pomagania ludziom w ich pokrewieństwach względem Chrystusa i Kościoła i ich służby, lecz szczególnie mieli oni pracę służenia Jezusowi i Kościołowi jako wodzowie ludzi, którzy prowadzili ich do usprawiedliwienia i poświęcenia przez mowę i pisma, jako pisarze językowych, egzegetycznych, historycznych i systematycznych dzieł i jako redaktorzy i wydawcy takowych dzieł. To było przeważnie ich pracą, więcej niż nauczanie ludzi, jednak obydwie były ich służbą. Ta podwójna służba jest nazwana w literalnym

tłumaczeniu w hebrajskim języku pracowitą (ciężką) służbą, i ona zapewne była ciężką, pracowitą. Że Lewicy byli dani Aaronowi i synom jego znaczy, że oni wpięrow byli własnością Aarona jako arcykapłana, a potem własnością synów jego jako podkapłanów, dla ich pomocy, W pozafigurze, zgodnie z tem, usprawiedliwieni z wiary jako Lewicy są wpięrow całkowicie dani naszemu Panu Jezusowi jako Arcykapłanowi, a potem są dani zupełnie Jego podkapłanom. Zgodnie z tem oni pomagają naszemu Panu wykonać Jego urząd jako Arcykapłana. Możemy łatwo widzieć, jak oni to uczynili; ponieważ Gersonicy rzeczywiście poparli Jego pracę przez służenie Jemu w przyprowadzaniu ludzi przez żal za grzechy i wiarę do usprawiedliwienia i poświęcenia, gdyż przez czynienie tego, oni pomagali Mu w pozyskaniu nowych Lewitów i Kapłanów Wieku Ewangelii. Kaaci rzeczywiście pomogli Mu przez swoje pisma, któremi dali pozafiguralnemu Obozowi potrzebną informację, wstrzymując ich od błędu i czyniąc z nich, ogólnie mówiąc, więcej wierzących w ogólną Prawdę Chrześcijaństwa. I niema wątpliwości, że oni pomogli Mu przez danie uczonych dzieł podkapłaństwa, które dostarczały im pomocy, przez którą oni stali się pożyteczniejsi w rozmaite sposoby naszemu Panu dla Jego służby. Tak też Merarycy, przez ich działalności jako wydawcy i redaktorzy Biblii i przez dzieła Gersonitów pomocne do usprawiedliwienia i poświęcenia i przez dzieła Kaatów pomocne w językowych, egzegetycznych, historycznych i systematycznych przedmiotach, pomagali naszemu Panu w udzielaniu pomocy tak ludowi jak i podkapłanom. We wszystkich tych rzeczach Lewicy Wieku Ewangelii pomagali naszemu Panu wykonywać powyższe zarysy Jego pracy jako Arcykapłana ku podkapłanom i ludowi.

(76) Teraz będziemy badali jak oni pomagali podkapłanom jako dani im zupełnie. Kilku sposobami Gersonicy pomogli podkapłanom. Pamiętamy, że Kościołowi było poleczone gościć podczas całego Wieku Ewangelii żal za grzechy i odpuszczenie grzechów. (Marek 16:15, 16; Łuk. 24:47; Jana 16:8-11; 20:22, 23; Dz. Ap. 13:38; Iz. 61 :1, 2). To było częścią jego specjalnego posłannictwa do czasu Żniwa, kiedy jego uwaga była dana żęciu jako jego specjalnej pracy. Zgodnie z tem, od Dnia Zesłania Ducha Św. przez cały Wiek klasa Eliasza usiłowała nawrócić grzeszników do Boga. (Mal. 4:6.) Sprawa tak się mając jesteśmy przygotowani widzieć, jak pozafiguralni Lobnicy Gersonicy, których pracą było przyprowadzanie ludzi do żalu za grzechy i wiary i do usprawiedliwienia, pomagali Kościołowi w pozyskiwaniu takich, którzy mogli się stać kandydatami do poświęcenia. W ten sposób oni pomogli wiernemu Kościołowi w pierwszej części ich pracy wybierania z narodów lud dla imienia Jego. (Dz. Ap. 15:14.) Pierwsza część tej pracy, rozumie się, była w celu przyprowadzania ludzi do usprawiedliwienia. Druga część tej pracy była w celu przyprowadzania ludzi do poświęcenia. W tej drugiej części pracy wierny Kościół też brał udział, co możemy widzieć z napomnienia danego przez Św. Pawła — Do Rzym. 12:1. I naturalnie, gdy pozafiguralni Semeicy Gersonicy wpłynęli na ludzi, ażeby się poświęcili, to oni pomagali Kościołowi w pozyskiwaniu niektórych do wysokiego powołania. Przeto przez wykonywanie swej odpowiedniej pracy, ci Lobnicy i Semeicy służyli Podkapłanom.

(77) Ale Kaaci Wieku Ewangelii pomogli Kościołowi więcej niż Gersonicy i Merarycy. To jest wskazane przez bliższe pokrewieństwo figuralnych Kaatów z figuralnymi podkapłanami i przez ich pracę przenoszenia sprzętów przybytku i naczyń, najświętszych rzeczy przybytku. Pozafiguralni Kaaci pomogli swoją służbą całemu podkapłań-

stwu, ale szczególnie takim z nich, którzy pomogli specjalnymi mówczymi narzędziami Pańskimi. Wszyscy możemy sobie z łatwością przypomnieć ile pomocy otrzymaliśmy, szczególnie od pozafiguralnych Kaatów Amrama, których dziełem było dostarczyć Kapłanom pomocy w sprawach językowych. Przez dostarczenie kapłaństwu rozmaitych tłumaczeń Pisma Św. i wskazanie na fałszywe dodatki do tekstów, itp., w ich tłumaczeniach z greckiego i hebrajskiego tekstu, jako pozafiguralni Gersonici Amramicy, oni pomogli nam w wielu trudnościach zdecydować co jest właściwym brzmieniem oryginału; np., ilu z nas otrzymało pomoc z rozpoznania błędnego dowodu, jaki prawowierni podają na trójcę wyznaniową, uzasadnioną na 1 Jana 5 :7 w którym, przez dochodzenia pozafiguralnych Gersonickich Amramitów, jak np. Dra. Tischendorfa, Westcotta, Horta, Weissa i innych, dowiedzieliśmy się, że te dane słowa są dopiskiem. Często oni w Nowym Testamencie, a Dr. Ginsburg w Starym Testamencie, dostarczyli nam lepszego brzmienia oryginałów, które pomogły nam jaśniej widzieć zgodność biblijną pewnych zarysów Prawdy, zaćmioną fałszywymi brzmieniami, na których niektóre tłumaczenia są uzasadnione.

PODRĘCZNIKI OD ELIEZERYCKICH AMRAMITÓW

(78) Pozafiguralni Eliezeryccy Amramicy także wielce pomogli nam przez swoje badania i podręczniki odnośnie znaczeń słów. Wiele pomocy otrzymaliśmy tym sposobem z różnych tłumaczeń. Niektóre pomogły nam sposobami, jakimi nie mogliśmy otrzymać pomocy od innych. Ci ostatni w swoim rzędzie dali nam odcienia myśli, potrzebnych Prawdzie, których nie mogliśmy dostać od poprzednich. Twórcy konkordansów pomogli nam otrzymać lepsze biblijne wnikięcie w znaczenie biblijnych słów. Ilu więc z kapłanów otrzymało pomocy przez konkordans Dra. Krudensa! Jeszcze więcej pomocy, szczególnie odnośnie różnych odcieni znaczeń w oryginalnych słowach, otrzymaliśmy od Dra Younga z jego Analitycznego Konkordansu. I Dra. Stronga. Wyczerpujący Konkordans dał nam nawet więcej pomocy niż te drugie, ponieważ przez swoje greckie i hebrajskie słowniki on włącza wszystkie pomoce konkordansu Dra. Younga, oprócz innych, których ten ostatni nie posiada, a brakuje mu kilka niedokładności jakie ten ostatni posiada. Dla ogólnego użytku w odszukiwaniu ustępów, Zwięzły Konkordans Dra. Walkera, który nie odnosi się do greckich i hebrajskich słów, lecz posiada około 250,000 odnośników, około 60 tysięcy mniej niż konkordans Dra. Younga, a 50,000 więcej niż konkordans Dra. Krudensa, jest bardzo pożyteczny (w ang.) Dla dogodności i oszczędzenia czasu on jest nawet lepiej lubiany niż ostatnie wymienione dwa. Jeżeli ktoś może mieć tylko jeden konkordans, to Dra. Stronga jest najwięcej pożyteczny, nie tylko odnośnie znaczenia słów biblijnych, lecz w celu odszukania ustępów i pomocy dla ogólnego badania Biblii i przygotowania wykładów starszych i pielgrzymów i lekcji innych. Ci twórcy konkordansów byli bardzo pomocni ogólnemu Kapłaństwu. To też greckie i hebrajskie konkordanse pomogły kapłaństwu odnośnie znaczeń i użytków greckich i hebrajskich słów w Biblii. Nasz Pastor często wyraził swoje ocenie wielkiej pomocy otrzymanej z "Englishmen's Hebrajskiego, Chaldejskiego i Greckiego Konkordansu" do Biblii. Wiele innych Kapłanów, którzy nie rozumieli tych języków, otrzymało świetną pomoc z nich, ponieważ ten konkordans cytuje po angielsku pod danymi oryginalnymi słowami wszystkie wiersze, w których one się zdarzają. Z tego otrzymuje swoją nazwę **Englishmen's** (Anglików) Hebrajski, Chaldejski i Grecki Konkordans. Potem są kon-

kordanse jak Brudera, Moultona i Gedena, które cytują pod każdym greckim słowem Nowego Testamentu wszystkie wiersze, w których ono się zdarza. Konkordanse Dayidsona i Mandelkerna czynią to samo z słowami Starego Testamentu w hebrajskim języku. Greckie i hebrajskie słowniki i gramatyki również dały swą miarę pomocy wielu Kapłanom w różnych znaczeniach i formach greckich i hebrajskich słów i rozmaitych użytków tych form i układów greckich i hebrajskich słów w zdaniu.

(79) Chociaż pozafiguralni Amramicy dali podkapłanom większą i lepszą pomoc niż ci drudzy pozafiguralni Kaaci, jednak te drugie gałęzie pozafiguralnych Kaatów także dały im chętnie pożądaną pomoc. Pisarze dzieł wstępowych, jako pozafiguralni Setryccy Izaarycy, dali im dobrą pomoc w udowodnianiu które księgi należą, a które nie należą do Biblii, przez danie opisu o rozwoju prawidłowych ksiąg Biblii, i przez danie historii, określeń i analizów o każdej odrębnej księdze. Egzegeci, jako pozafiguralni Nefegowscy Izaarycy, przynieśli pod uwagę Kapłaństwu wiele faktów, wiele językowych, historycznych, geograficznych i archeologicznych sugestii, które pomogły do lepszego zrozumienia wierszów biblijnych. Także, z pewnością, pozafiguralni Koreccy Izaarycy, przez ich dzieła odnośnie zgodności Ewangelii i równoległych historii Starego Testamentu, przez ich skorowidze przedmiotów biblijnych, przez ich zbiory ustępów przedmiotowo ułożonych i przez ich Biblię z odnośnikami, pomogli Kapłaństwu porównać wiersz z wierszem i dostać przodem liczne ustępy, dotyczące przynależnych przedmiotów. Z dzieł pozafiguralnych Koretów szczególnie pomocne były niektórym Kapłanom dzieła: Zgodność Ewangelii, Robinsone, Podręcznik Amerykańskiego Towarzystwa Ulotek, Przedmiotowa Biblia Nave'a, i Skarb Wiedzy Biblijnej. To ostatnie dzieło, w łączności z dotyczącymi słowami, lub zwrotami wierszy biblijnych, które są dane według porządku, jakim się zdarzają w Biblii, posiada 500,000 biblijnych odnośników do równoległych ustępów, oprócz wielu notatek, z których niektóre są dosyć cenne. Te okazały się pomocne Kapłanom, którzy je używają, co jest wiadome piszącemu.

(80) Również dzieła pozafiguralnych Hebronickich Kaatów udzieliły pomocy Kapłanom. W ich historiach biblijnych i życiorysach wskazali niejedną piękną archeologiczną, chronologiczną i geograficzną fakt, niejedną współczesny pogański i żydowski wypadek, rzucający światło, lub potwierdzający opis biblijny. Pod tym względem dotyczące dzieła Edersheima, Prideuaxa, wcześniejszego Lightfoota, i Ramsay'a były bardzo pomocne. Dzieła historyków Kościelnych i pisarzy życiorysów są niezbędne dla Kapłanów w poszukiwaniu za proroczymi i figuralnymi wypełnieniami proroctw biblijnych i faktów podczas Wieku Ewangelii. Odnośnie tych punktów dotyczące dzieła Jana Focha, Mosheima, Neandera, Fishera i Kurtza były i będą jeszcze bardzo pożyteczne, i oprócz tych, dotyczące pisma Giesselera, Schaffa, Milmana, Lea, itd., jeszcze napewno okażą się bardzo pomocnymi. Książki, traktujące o geografii, archeologii i socjologii krajów biblijnych, zwłaszcza Palestyny, nietylko przyczyniły się do wyjaśnienia i potwierdzenia spraw Biblijnych, ale są specjalnie pomocne w zrozumieniu takiej typologii, jaka jest połączona z ziemią biblijną i ich miejscami. Z tego powodu przynależne dzieła Robinsona, Thompsona, Ramsaya, Palmera, Condera, Van-Lemmepa, Trumbulla, Saycego, itd., okazały się bardzo pomocne. Ta sama uwaga tyczy się dzieł niektórych biblijnych i świeckich pisarzy chronologii; ponieważ ci pomogli kapłanom w ich badaniu czasów i okresów Słowa, zwłaszcza w rozumiewa-

niu chronologicznych prorocत्व. Pod tym względami mężowie jak Priestly, Hengstenberg, Tregelles, i nni, wykonali dobrą pracę.

(81) Najmniej pomocy z tych czterech grup pozafiguralnych Kaatów od systematyczn. Teologów otrzymali Kapłani. Zwłaszcza jest to prawdą o dogmatycznych, t. j., pozafiguralnych Elisafanckich Husyjelitach. Oprócz tego czasu, gdy oni tłumaczyli, udowodniali i bronili od ataków szafarskie doktryny swoich przynależnych wyznań, ci zwykle byli w takiej ciemności i błędzie, że byli przeszkodą, zamiast pomocą Kapłanom. Lecz w ich szafarskich doktrynach niejedną pomocną myśl da się zauważyć, np., w dziele Dra Hodgesa, słynnego kaznodziei presbyteriańskiego, są dobre argumenty za tem, że chleb i wino reprezentuje ciało i krew Chrystusa, a przeciw nauce o prawdziwej obecności w tych postaciach przemienionych (pogląd rzymsko-kat.); a Dr. Philippi, słynny teolog luteranski, daje odznaczające punkty w wyjaśnieniu, dowodzeniu i obronie usprawiedliwienia przez wiarę samą. Moglibyśmy więcej wymienić dogmatyków z wszystkich dwunastu wyznaniowych grup Chrześcijaństwa. Ci na pewno byli pomocni Kapłanom w ich poszczególnych wyznaniach; a ich dzieła odnośnie dwunastu szafarskich doktryn dwunastu wyznań Chrześcijaństwa dałyby nawet Kapłanom niektóre dobre punkta, tyżące się tych szafarskich doktryn. Prawie takie same uwagi, lecz więcej przychylnie, mogą być dane o piszących dzieła o etyce, t. j., o pozafiguralnych Myzaelickich Husyjelitach, o ile się tyżczy ich nauk o naprawie i postępowaniu w sprawiedliwości, względem ich wyznaniowych szafarskich doktryn. Ci, np., Martinsen, Harless, i Weidener, dają wyborne punkty o naprawie złego postępowania i o nauce w sprawiedliwości w pokrewieństwie tych do usprawiedliwienia z wiary; także książka Smytha, Chrześcijańska Etyka, jest bardzo pomocna względem napraw i nauk o sprawiedliwości względem spraw, spokrewnionych z Wieczerzą Pańską. Lecz na pisarzach o etyce można więcej polegać niż na pisarzach o dogmatach, ponieważ odnośnie większości kwestii etycznych jest dosyć dobra zgoda między tymi z rozmaitych wyznań, lecz tak nie jest z dogmatystami tych różnych wyznań.

PODRĘCZNIKI POZAFIGURALNYCH SETRYCKICH HUSYJELITÓW

(82) Apologisci, pozafiguralni Setryccy Husyjelici, byli najpomocniejsi Kapłanom z wszystkich Husyjelitów. W ich pismach jest o wiele mniej błędu niż w pismach tych drugich dwóch grup systematycznych pisarzy. To jest z powodu tego, że ich pracą jest udowodnić, że Biblia jest objawieniem Bżem, i bronić ją przed atakami niewierzących. Przeto ich pisma dają wiele argumentów na dowód, że Biblia jest od Boga i godna przyjęcia. Oni przeto zbijają fałszywe poglądy o Bogu, takie jak Ateizmu, Materializmu, Ewolucjonizmu, Agnostycyzmu, Panteizmu, Deizmu, Politeizmu, itd. Potem ich pracą było udowodnić, że Biblia jest wiarogodna z punktów współczesnej historii, prorocत्व, cudów, zawartości, (zwłaszcza Chrystus, jej ośrodkiem) i jej skutków. Oni przeto bronili ją przed wszystkimi napadami od niedowiarstwa i wyższej krytyki. Pisma Butlera, Paley'ego, Keitha, Rawlinsona, Bruce'a, Greena, Orra, Urquharta, itd., były bardzo pomocne wielu Kapłanom i jeszcze są, gdziekolwiek są używane odnośnie dotyczących kwestii. Ci uczeni, jak również mnóstwo innych, dobrze bronili zewnętrznych czynków zamka wiary przeciwko tysiącom tak zwanym filozoficznym, wyższokrytyckim i naukowym atakom, i zbili je, ku obronie zamka Chrześcijaństwa samego. Te ataki nie były liczne, lecz rozmaite i charakteru uczonego i taktyki ta -

kiej, na jaką spryt djabłów i ludzi mógł się zdobyć; a że uczeni chrześcijańscy mogli je zbić jest jednym z dowodów, że Biblia pochodzi od Boga, co pomimo napadów było fortecą niemogącą być pokonaną.

(83) Pracą przedstawicieli wszystkich czterech grup pozafiguralnych Kaatów, t. j., pozafiguralnych Amramitów, Izaarytów, Hebronitów i Husyjelitów, było zrobić liczne słowniki i encyklopedje biblijne, jak również eklezjastyczne i teologiczne i dotyczące świeckie encyklopedje, w których znajdują się główne zarysy pomocy od pozafiguralnych Kaatów. Rozumie się, te nie dają tak wiele szczegółów, jak można otrzymać z innych dzieł pozafiguralnych Kaatów; lecz co do odnośników, to one dają swoją informację w dogodnej formie. Przeważnie pomocne dzieła tego gatunku w angielskim języku ze słowników biblijnych są: Słownik Biblijny Smitha, który miał wiele nakładów rozmaitych rozmiarów, zależąc od tego ile były skrócone, Słownik Hastinga do całej Biblii (który w odnośnikach do Starego Testamentu jest bardzo zabarwiony wyższą kryryką) i do Ewangelii i Kościoła Apostolskiego. Główne pomocne z biblijnych encyklopedji są International Standard Bible Encyclopedia i dotycząca część Cyklopedji McClintocka i Stronga. Przeważnie pomocne z teologicznych encyklopedji są: ostatnie wymienione dzieło, Encyklopedia Schaff-Herzoga, Słowniki Biografii Chrześcijańskiej i Starożytności Smitha, i Encyklopedia Religii i Etyki Hastinga. Te są dziełami protestanckimi. Do tych można dodać katolicką i żydowską encyklopedję, jako mniej więcej pomocne. Z angielskich świeckich encyklopedji, które okazały się najpomocniejsze Kapłanom, mogą być nadmienione. Chambersa, Britannika, i Amerykana. Rozumie się, w innych językach, były dzieła podobne do powyżej wymienionych. Ponieważ takie dzieła zawierały w skróceniu treść nauki pozafiguralnych Kaatów dla prędkiej pomocy Kapłanom, dlatego one były bardzo korzystne. Lecz nie można spodziewać się wiele szczegółów na przedmioty pozafiguralnych Kaatów; tych trzeba szukać w dziełach pozafiguralnych Kaatów specjalnie poświęconych odpowiednim tematom. Dużo z naszych czytelników posiada ten duży skrócony Słownik Biblijny Smitha i z doświadczenia z nim wiedzą, że powyższe uwagi są prawdą.

(84) Chociaż różne dzieła pozafiguralnych Kaatów były pomocne wszystkim kapłanom, to jednak specjalnie były pomocne mówczym narzędziom Kapłańskim przez cały Wiek po okresie Efezkim, szczególnie od okresu Tyatyrskiego. Podamy kilka ilustracyj tych. Nasz Pastor jest dobitnym przykładem, gdyż on często dawał świadectwo z tego faktu. Jak jest dobrze wiadomo, on nie był uczonym greckim ani hebrajskim, z którego to faktu mówcze narzędzia nominalnego kościoła często korzystali na jego ujmę. Lecz ten fakt, połączony z faktem, że on rozumiał Biblię, którą jego ujemnicy, którzy mieli znajomość greckiego i hebrajskiego języka, bardzo źle rozumieli, jest wstydem dla nich, ponieważ to pokazuje, że Bóg ukrył Prawdę przed mądrymi i roztroprnymi tego świata, a objawił ją niemowlątkom — pokornym i cichym. Jakim sposobem nasz Pastor pomógł sobie z powodu braku znajomości greckiego i hebrajskiego języka? Przez używanie pism pozafiguralnych Amramitów odnośnie tych przedmiotów. W setkach wypadków błędy nominalnego kościoła były ukryte w błędnych tłumaczeniach i w błędnych zastosowaniach poprawnie oddanych tekstów, podczas gdy Prawda opiera się na poprawnych i stosownych tłumaczeniach. W jaki sposób było możliwe naszemu Pastorowi, nie znając greckiego i hebrajskiego języka, uzasadnić Prawdę na poprawionych tłumaczeniach? Najpierw nasz

Pan, działając na jego umyśle, nasunął mu poprawną myśl. Potem, idąc do swoich greckich i hebrajskich słowników, znalazł, między rozmaitemi znaczeniami, jakie względne słowa miały, te, które dawały właściwą myśl. Potem, udawając się do swoich greckich i hebrajskich konkordansów i różnych tłumaczeń Pisma Św., np., do Diaglotta (Greckoang. N. T.), on wyszukał te ustępy, w których to znaczenie się znajdowało i tym sposobem widział w dotyczących hebrajskich i greckich słowach myśli, jakie Prawda wymagała, aby się zawierały w tych słowach. Za przykład możemy przytoczyć słowa: **Jehowa i Adon, ruach i nephesh, sheol i queber** i greckie słowa: **krino, krisis i krima, egersis i anastasis, hades, mneion i gehenna**. Gdy najpierw badaliśmy sześć tomów, to naliczyliśmy kilka set wypadków, w których Prawda znajdowała się w poprawnych i stosownych tłumaczeniach, tak jak nasz Pastor je dał, natomiast błędy były oparte na niewłaściwych tłumaczeniach, lub niestosownych znaczeniach. Ten fakt był bardzo zapewniającym dla nas, gdyż wiedzieliśmy wtedy, że nasz Pastor nie był greckim ani hebrajskim uczonym; i to pomogło nam poznać, że nasz Pan go używał jako onego Sługę. W podobny sposób on otrzymał pomoc od pozafiguralnych Gersonickich Amramitów względem fałszywych dopisków i różniących się tłumaczeń tekstów, np., z tłumaczeń Tischendorfa Synaitkiego, Watykańskiego, i Alexandryjskiego rękopisu, gdziekolwiek one się różniły od A. V. (ang. powszechnego tłumaczenia), według podania tych różnic u dołu stronic Nowego Testamentu wydania Tauchnitza.

(85) Inni pozafiguralni Kaaci dali mu właściwą pomoc. Niektóre egzegetyczne notatki, zacytowane w Diaglocie od różnych komentatorów pomogły mu także. Jak byłby on mógł napisać chronologiczne części 2-go i 3-go Tomu bez pomocy od chronologistów? Jak byłby on mógł napisać rozdział o Antychryście w 2-gim Tomie i pierwsze części 3-go Tomu bez pomocy historyków kościelnych, np., tę długą cytate, którą on podaje w tym rozdziale, w której papież chęłpi się swoim tytułem, prawami, bogactwami, sługami i terytoriami, on zacytował z dzieła pod tyt. *Foxa Dzieje i Pomniki Męczenników?* Ten rozdział wprost daje świadectwo, że on radził się dzieł Mosheima, Lorda, White'a i innych pisarzy historii kościelnej. Jak byłby on mógł napisać rozdział o Piramidzie w 3-cim Tomie bez pomocy od pozafiguralnych Hebronitów w zakresie archeologii? 4-ty Tom zawiera liczne cytaty od pozafiguralnych Hebronickich Kaatów. 5-ty Tom zawiera dużo słownikowej i gramatycznej informacji, którą on dostał od pozafiguralnych Eliezeryckich Amramitów. Także często w Strażnicy nasz Pastor cytuje, lub używa materiału od pozafiguralnych Kaatów z wszystkich czterech grup. Przeto widzimy, jaką specjalną pomoc on, jako specjalne ustne narzędzie Pańskie, otrzymał od pozafiguralnych Kaatów; i on także przy stosownych okazjach przyznawał, że jest im dłużnikiem za taką pomoc.

(86) Epifaniczny posłaniec także przyznaje się do swojego zadłużenia za pomoc, otrzymaną od Lewitów Wieku Ewangelii. Przytoczymy kilka wypadków. Bez faktów, które on zgromadził od historyków kościelnych i pisarzy życiorysów, on nie byłby w stanie napisać artykułów jak: *Eliasz — Figura i Pozafigura, Ahab i Benhadad — Figura i Pozafigura, Ochozjasz — Figura i Pozafigura, Joram Judzki — Figura i Pozafigura, Izraelici Wieku Ewangelii, Lewici Wieku Ewangelii, Grzesznicy Wieku Ewangelii, Nazarejczycy Wieku Ewangelii, Ofiary Książąt Wieku Ewangelii, itd., itd.* W przygotowaniu równoległych ustępów w naszych (angielskich) *Pomocach Do Nabożności*, on oszczędził dużo czasu przez pomoc od

pozafiguralnych Koreckich Izaarytów, jak również ci oszczędzili mu dużo czasu w innych artykułach przez dostarczenie mu zbiorów wierszy przedmiotowo ułożonych. W (ang.) seriach artykułów p. t. *Robinsono - Uniwersalizm* on cytował z najlepszych gramatyk greckich Nowego Testamentu, tym sposobem używając pomoce od jednej gałęzi pozafiguralnych Eliezeryckich Amramitów. W omawianiu odrębnych słów jak **parousia, epiphaneia, apokalypsis, aion, aionios, nephesh, ruach, psyche, pneuma**, itd., itd., on zaoszczędził dużo czasu przez użycie konkordansu Brudera do greckiego Nowego Testamentu i konkordansu Dawidsona do hebrajskiego Starego Testamentu, jak również Hebrajsko-Chaldejskiego i Greckiego Konkordansu Englishmena. Konkordanse dra Stronga i dra Younga także były pomocne. Różne tłumaczenia Biblii i greckie i hebrajskie słowniki były używane względem dotyczących kwestii. W swej pracy on często ma okazję udawać się do pism Kaatów Wieku Ewangelii. Z tego powodu jego biblioteka składa się po większej części z najlepszych dzieł, utworzonych przez Kaatów Wieku Ewangelii; i ona była po większej części zbudowana z punktu zapatrywania się na kapłański i Lewicki obraz Wieku Ewangelii. Nie mamy z powyższego przyznania się, że mówcze narzędzia kapłańskie otrzymali pomoc od Lewitów Wieku Ewangelii, rozumieć, że oni otrzymują swoje nauki (pozafiguralne naczynia) od takich Lewitów; ponieważ ci niosą pozafiguralne naczynia przykryte, niezrozumiałe; lecz mamy raczej rozumieć z powyższego, że tacy kapłani otrzymują od takich Lewitów pomoce, które wielce zaoszczędzają im czasu i dostarczają im faktów i rzeczy, które wyjaśniają, lub dowodzą rozmaite zarysy ich nauk. Np., jak wielkim oszczędzicielem czasu mówczemu narzędziu kapłańskiemu jest grecki, lub hebrajski konkordans, który podaje każde słowo wszędzie, gdziekolwiek się znajduje w Biblii. Kapłan, który zna grecki i hebrajski język, mógłby odszukać wszystkie miejsca, gdzie się trafiają różne greckie i hebrajskie słowa, przez czytanie całego Starego i Nowego Testamentu w poszukiwaniu za nimi; ale on nie ma czasu na to. Zamiast to, on bierze konkordans Brudera, lub Dawidsona, itd., itd., i tym sposobem prędko może zbadać każdy ustęp, w którym dane greckie, lub hebrajskie słowo się trafia, tak jak uczyniliśmy z greckimi i hebrajskimi słowami, wspomnianymi w tym paragrafie; i tak samo nasz Pastor uczynił ze słowami w paragrafie 84. Ile światła, np., jest rzucone na powieść o Jakobie i Ezawie i na pierworodztwo przez wiedzę, jaką archeolodzy dali nam odnośnie obowiązku pierworodnego, że miał pościć, a niepierworodny miał ucztować w rocznicę urodzin znacznego proajca, według którego Ezaw prosił Jakóba w dzień urodzin Abrahama, żeby pościł w jego miejsce, a Ezaw ucztował zamiast Jakób, tym sposobem tracąc pierworodztwo! Było to w celu wykonania takich usług, jak te, że Bóg dał Lewity Wieku Ewangelii Kapłanom, a nie, żeby oni mieli dawać im kapłańskie nauki.

PODRĘCZNIKI POZAFIGURALNYCH MERARYTÓW

(87) Tak też Meraryci Wieku Ewangelii byli dani podkapłanom do pomocy im, lecz, rozumie się, innymi sposobami od Gersonitów i Kaatów Wieku Ewangelii. Meraryci Wieku Ewangelii stoją jako łączące ogniwo pomiędzy temi drugimi dwiema pokoleniami Lewitów a Kapłanami, szczególnie pomiędzy Kaatami a Kapłanami. Oni nie stoją wolni od nich w swej służbie Kapłanom. W ich wydawnictwie i redagowaniu Biblii w językach krajowych oni wykonują pracę dla Kapłanów, lecz jako pośrednicy Gersonickich Amramitów Wieku Ewangelii, którzy działali jako recenzenci greckiego, lub hebrajskiego tekstu.

Ponadto, jako redaktorzy i wydawcy słowników, gramatyk i konkordansów do greckiego lub hebrajskiego języka, lub krajowych, oni wykonują służbę dla Kapłanów, lecz jako pośrednicy pozafiguralnych Eliezeryckich Amramitów, którzy napisali te książki. Te same uwagi stosują się do wydawania drukiem i redagowania rozmaitych dzieł Izaarytów, Hebronitów i Husyjelitów Wieku Ewangelii. Innymi słowy jak mogliby Kapłani zrobić użytek z pism Kaatów Wieku Ewangelii, gdyby nie były redagowane, drukowane i wydawane, co jest pracą Merarytów Wieku Ewangelii? Gdyby to nie było uczynione z nimi, to one byłyby napisane daremnie. Przeto Meraryci Wieku Ewangelii są łączącym ogniwem pomiędzy Kaatami Wieku Ewangelii i Kapłanami, ażeby dostarczyć literackich dzieł Kaatów dla użytku Kapłanów. Gersonici Wieku Ewangelii także napisali pewne pisma, takie, które prowadzą ludzi przez pokutę i wiarę do usprawiedliwienia i z usprawiedliwienia dalej do poświęcenia. Te dzieła Meraryci Wieku Ewangelii redagują i drukują i tym sposobem współdziałają z Gersonitami Wieku Ewangelii w służeniu pozafiguralnemu Obozowi, Lewitom i Kapłanom: Obozowi przez takie współdziałanie z Gersonitami pomagają względem ich Obozowych stosunków do Boga, Lewitom przez takie współdziałanie z Gersonitami pomagają w przyprowadzaniu ich do usprawiedliwienia, a niektórych do poświęcenia, a Kapłanom przez takie współdziałanie z Gersonitami pomagają w dostarczaniu im pozafiguralnych Lewitów i Kapłanów. Według tego widzimy w tej części w. 19, nad którą zastanawialiśmy się, że wszyscy Lewici Wieku Ewangelii pomagali Kapłanom i z tej przyczyny byli zupełnie oddani im.

(88) Teraz przystąpimy do badania drugiej połowy tego wierszu, która mówi o sprawowaniu oczyszczenia Izraelitów, aby karanie nie przyszło na syny Izraelskie, gdyby przybliżali się do przybytku. Na pierwszą myśl moglibyśmy się zadziwić z wyrażenia, że Lewici mieli sprawować oczyszczenie ludu; lecz jeżeli tak, to te zdziwienie znika, gdy pamiętamy, że oczyszczenie (czyli pojednanie) składa się z dwóch zarysów: (1) z zadowolenia Boga z ludzi; i (2) z zadowolenia ludzi z Boga. Lewici nie mieli nic do czynienia ze sprawowaniem pojednania za lud w pierwszym znaczeniu tego słowa; ponieważ to było uczynione przez kapłanów, reprezentowanych w Aaronie, przez ofiary Dnia Pojednania. Ani też Lewici nie sprawowali najważniejszej części drugiego zarysu pojednania; ponieważ ta także była dokonana przez kapłanów; lecz oni wykonali podrzędną część z drugim zarysie dzieła pojednania; ponieważ przez ich nauki i przykład oni zachęcili Izraelitów, żeby byli zadowoleni z Jehowy i Jego Słowa i Sposobów; gdyż oni nauczali lud o różnych przywilejach, wierzeniach, zaletach serca i dziełach, połączonych z ich pokrewieństwem do Pana i Jego służby, według tego, jak one były ześrodkowane w przybytku, i tym sposobem zachęcili ich, ażeby żyli i czynili zgodnie z tem. Ich ocenienie i posłuszeństwo tym zarządzeniom, itd. również zachęciło lud, aby czynić to samo; i przez te rozmaite rzeczy Izraelici otrzymali pomoc, aby stać się coraz to więcej zadowolonymi z Pana. Więc w tem znaczeniu Lewici dokonali pojednania (oczyszczenia) ludu Pańskiego.

(89) Spoglądając na pozafigurę, z łatwością można zauważyć jak pozafiguralni Lewici dokonali oczyszczenia (t. j. pojednania) pozafiguralnego Obozu, t. j., nieusprawiedliwionego ludu Bożego. Z pewnością to nie było w znaczeniu uczestniczenia w ofiarach za grzech, i tym sposobem sprawiając pierwszą część oczyszczenia, czyli pojednania; ponieważ to było dziełem Chrystusa samego, Głowy i Ciała. (Do Żyd. 7:26, 27; 10:1-10; Żyd. 13:10-13.)

Ani to też nie było w znaczeniu głównych dokonawców drugiego zarysu dzieła pojednania; ponieważ to także było wyłączną pracą kapłaństwa, nieutrącej i utraczającej koron Wieku Ewangelii, gdyż to było specjalną pracą tych, jako posiadających Ducha św. do strofowania świata - pozafiguralnego Obozu - za grzech, względem sprawiedliwości i sądu, jaki ma przyjść. (Ew. Jana 16:8-11.) Lecz usprawiedliwieni z wiary w swych trzech grupach byli uprzywilejowani aby być pomocnikami nowych stworzeń w tej pracy, i udało im się sprawić w ludziach pewną miarę zadowolenia z Boga, tyle, ile oni pozwoliliby zgodnie z ich stanowieniem części pozafiguralnego Obozu; gdyż ci w pozafiguralnym Obozie ani liczbowo ani też jakościowo nie byli tyle zadowoleni z Boga, co Lewici, a z pewnością o wiele mniej niż Kapłani byli. Ani też Bóg się nie spodziewał tego stopnia zadowolenia z Nim od nieusprawiedliwionego pozafiguralnego Obozu, jakiego się spodziewał od Lewitów, lub od kapłanów. Wszelki stopień zadowolenia z Boga i Jego sposobów, któremu brakowałoby żalu za grzechy i wiary, wystarczał, aby pozostać w pozafiguralnym obozie członkiem w "dobrym stanie". To włączałoby ich posiadanie nieco znajomości o Bogu i Chrystusie, i o Jego śmierci za grzech, o Biblii, o grzechu, o sprawiedliwości i o ich posiadaniu nieco łaski Bożej i nieco miłości do Boga, Chrystusa i Biblii, i pragnienia żyć przynajmniej do pewnego stopnia zgodnie z tymi rzeczami, jako wyznawający lud Boży. Lecz ich wzrost w tem nie dopiął do żalu za grzechy i do wiary, które są przejściowymi krokami z pozafiguralnego Obozu na pozafiguralny Dziedziniec. Te rzeczy były po części udzielane im przez Lewitów Wieku Ewangelii, którzy tym sposobem sprawili w nich powyżej określoną miarę drugiego zarysu dzieła pojednania, która to miara była im konieczna, ażeby mieli taki stopień zadowolenia z Boga, jaki był niezbędny do ich pobytu w pozafiguralnym Obozie.

(90) Nie jest też trudno widzieć jak rozmaite grupy i subgrupy Lewitów Wieku Ewangelii dokonali takiego pojednania. Rozumie się, Lobniccy Gersonici, w kazaniu, pisaniu, itd., o ogólnych zarysach Zakonu i Ewangelii, dali im nieco tej wiedzy powyżej określonej, jak również pobudzili w nich pragnienie, aby mieć cośkolwiek łaski Bożej, szanować Biblię i żyć do pewnego stopnia w przeciwieństwie do grzechu i zgodnie ze sprawiedliwością. Taka znajomość, miłość i pragnienie powiększyła się w nich przez ich uczęszczanie na kazania i czytanie dzieł Semeickich Gersonitów o właściwym życiu i poświęceniu. Nieco pomocy otrzymaliby oni z recenzyjnej pracy Gersonicko - Amramickich Kaatów, szczególnie z tego, jak ich praca odbijałaby się w tłumaczeniach, chociaż kilku uczonych członków Obozu otrzymało większą pomoc z greckich, hebrajskich i starożytnych recenzyj tłumaczeń Pisma Św. od takich Kaatów. Taka pomoc podparłaby wiedzę i usposobienie serca, powyżej określone, członkom pozafiguralnego Obozu. Eliezeryccy Amramici Wieku Ewangelii byli pomocniejsi Obozowi w osiągnięciu powyższych rzeczy, szczególnie ich tłumaczeniami i konkordansami, natomiast więcej uczeni w pozafiguralnym Obozie otrzymali trochę pomocy do tej danej wiedzy i usposobienia serca z tych tłumaczeń i konkordansów i także z hebrajskich i greckich gramatyk i słowników biblijnych. Setryccy Izaaryci, przez wstępne myśli o Biblii pomogli Obozowi do odpowiedniej znajomości, ażeby mieli zamiłowanie w pewnym stopniu i poszanowanie do Biblii. Nefegowscy Izaaryci, jego egzegeci, pomogli pozafiguralnemu Obozowi zrozumieć niektóre wiersze Biblijne, lub części ich; a Koreccy Izaaryci, przez swoje przeglądy, dzieła, wykazujące harmonię pomiędzy Ewangelią, notatkami i skorowidze do

Biblii, dali im lepszą ideę o niektórych przedmiotach biblijnych, z odpowiednim lepszym usposobieniem serca. Hebronici, zwłaszcza przez ich historie biblijne, życiorysy, geografie i starożytności, pomogli im do danej wiedzy i usposobienia serca. Eliasafanicy Husyjelicy przez swoje doktrynalne nauki, i Misaelicy Husyjelicy przez swoje etyczne nauki, przyczynili się wielce ku tym zamiarom. Szczególnie pomocni przeciw rozmaitym formom niewiary, a sprzyjające wierzeniu w Biblię, "od okładki do okładki", jak to niektórzy z Obozu się wyrazili, byli Setrycy Husyjelicy, przez swoje ataki na niedowiarskie teorje, przez swoje dowody o prawdziwości Biblii i przez ich obrony jej przeciw niedowiarskim atakom. Rozumie się, pozafiguralni Mahaliccy Merarycy, przez swoją redaktorską pracę, i pozafiguralni Muzyccy Merarycy, przez swoją pracę wydawania drukiem powyżej wymienionych dzieł pozafiguralnych Gersonitów i Kaatów, także pomogli w tym zakresie pracy pojednania, czyli oczyszczenia Obozu Wieku Ewangelii.

LEWICI ZAPOBIEGAWCAMI PLAG LUB SPROWADZICIELAMI

(91) Cel uczynienia takiego pojednania jest podany w w. 19, jak następuje: "aby nie przyszło na syny Izraelskie karanie (plaga), gdy synowie Izraelscy przystępują do świątyni". W figurze odnosi się to do literalnej plagi, lub nieszczęścia, i to zdanie było zgodne z Pańskimi zarządzeniami przymierza z Izraelem: dać im materialne błogosławieństwa i bronić ich przed materialnymi złami, jeżeliby byli posłuszni swym obowiązkom przymierza, a sprowadzić na nich i nie bronić ich przed materialnymi złami, jeżeliby byli nieposłuszni. Lewicy wiernie wykonując swoją część danej pracy pojednania odnośnie Izraela, byli skuteczni w utrzymaniu ich w stanie, w którym plagi im nie dokuczały, natomiast ich niewierne wykonywanie swej części w takiej pracy pojednania spowodowało gwałcenie obowiązków przymierza przez Izraela, stając się mniej więcej niezadowolony z Boga i Jego sposobów, po czym przychodziły różne literalne plagi na nich. Tym sposobem czasy dobrobytu Izraela odznaczały się wiernością Lewitów w swej pracy, co można ogólnie zauważyć z czasów panowania Dawida, Salomona, Hezekiasza i Jehosafata, natomiast ich niewierność w niej można dobrze zauważyć między innymi sposobami w tej wielkiej pladze, jaka przyszła na Izraela w łączności z buntem Korego i jego rotę z 250 wódzów Lewickich, którzy zapewne byli poparci i zachęcani w tem przez mniej wpływowych Lewitów z pomiędzy nich.

Bereńskie Pytania Do Powyższego

(64) Jak mieli Merarycy W. Ewangelii służyć kapłaństwu? Ilu sposobami oni służyli mu? Jakie to były? Jakie trzy rzeczy stawienie ich przed kapłaństwo obejmowało? Jak mieli Kaaci W. Ewangelii służyć kapłaństwu? Ilu sposobami? Które to były? Jakie trzy rzeczy stawienie ich przed kapłaństwo obejmowało? Jednym słowem, co stawienie Lewitów przed Aarona i jego synów reprezentowało?

(65) Jakie to były akty, przez które to było czynione? Jakie czyny zwykle składały się na postawienie tych Gersonitów, którzy stali się kaznodziejami, ewangelistami i misjonarzami, przed Aarona i synów jego? Jak Semeicy różnili się w tem od Lobnitów? Jakim sposobem ci Lobnicy byli tak postawieni, którzy byli nadzorcami i nauczycielami Szkółek niedzielnych, świeckimi pracownikami, ewangelistami i katechistami? Jak to było uczynione odnośnie nieurzędowych świeckich pracowników wśród pozafiguralnych Lobnitów i Semeitów? Jak Merarycy Wieku Ewangelii byli wzięci na swój urząd w swych dwóch klasach? Jak te cztery klasy Kaatów Wieku Ewangelii byli wprowadzeni na swój urząd? Dlaczego tak?

(66) Co było ostatnim figuralnym aktem w oczyszczeniu i poświęcaniu Lewitów? Co ten akt uczynił z nimi względem Boga? Co to reprezentuje? Na co Lewicy W. Ewangelii nie byli poświęceni, a na co byli? Jak ten akt był wykonany o ile się tyczy naszego wzroku? Jak dowiedzieliśmy się o nim? Co jeszcze wchodzi

w skład obracania Lewitów W. Ewang.? Co to znaczy? Jakiemi dwiema sposobami to mogło być właściwie uczynione? Jakże jeszcze dwie rzeczy zawierało to obracanie? Co to obejmuje względem poprzedniego znaczenia? Co Lewita, któryby się cofnął, uczyniłby ze swoim poświęceniem? Czego zsumowaniem jest w. 14? Wskutek tego, jak go traktujemy?

(67) Co badaliśmy dotąd w tym artykule? Czem były te wiersze (6-14)? Co przeważnie zawiera się w w. 16-26? Jaki skutek to będzie miało na nasze badanie drugiej potowy 4 Ks. Moj. 8? Nad jakimi pozafiguralnymi zastanowimy się teraz?

(68) Co pierwsze zdanie w. 15 pokazuje? Jak było z pozafigurą tego? Za czem Lewicy W. Ewang. musieli czekać zanim mogli zacząć służyć? Jako co oni służyli? Przez co jest to zobrazowane? Co może się zdawać z pierwszego spojrzenia na znaczenie drugiej i trzeciej części zdania w. 15? Jakie trzy zastanowienia nasuwają jeszcze jedną myśl? Do jakiego oczyszczenia i obracania odnoszą się te dwie części zdania w w. 15? Co jest ich pozafiguralnymi?

(69) Co nie mamy rozumieć, że było charakterem oczyszczenia poprzedzającego poświęcenie Lewitów W. Ewang.? Jakże rozumowanie to dowodzi? W jakich dwóch formach objawiło się to oczyszczenie? Czego nie dokonało ich aktualne oczyszczenie? Czego ono dokonało? Co towarzyszyło mu? Jakich grzechów uczyniło to ich winnymi? Z czego trzeba było ich oczyścić? Kto im dopomógł w tem? Jak długo on to czynił? Jakiemi dwiema rzeczami można to udowodnić? Co nasze doświadczenie mówi o tem? Czego pozafiguralnym wypełnieniem była dotycząca praca naszego Pana? Jak On wykonał tę pracę? Co On przez to uczynił i dokonał? Jaki byłby wynik, gdyby On tak nie był uczynił? Jaki był ostateczny wynik z tych Jego działalności? To powinno nas pobudzić do uczynienia czego? Komu? Pod jakimi względami?

(70) Co znaczył rozkaz Mojżeszowi, żeby obracał Lewity? Co inaczej byłoby się stało? Na co to było figurą? Odnośnie pozafiguralnych Gersonitów? Merarytów? Kaatów? Co jeszcze nasz Pan uczynił im? Jak długo On tego nie uczynił? Co jeszcze On im pomógł uczynić? Z jakich dwóch sposobów dowodzenia wiemy to? Jak Jezus postąpił względem ostatniego zlecenia w. 16?

(71) Na czem jest uzasadnione tłumaczenie Rotherhama w. 16? Jak on go odda? W figurze, ile klas osób stanowiło pierwotnych i pokolenie Lewiego? Pozafiguralnych pierwotnych i pokolenie Lewiego? Jak te dwie klasy figuralne NIE były użyte? Jak one były użyte? Co się okazuje z figuralnych pierwotnych o pozafiguralnych pierwotnych? Co okazuje się z figuralnego pokolenia Lewiego o pozafiguralnym pokoleniu Lewiego? Jak inne urzędy są wskazane w pozafigurze przez figury? Z punktu zapatrywania się na skończony obraz, na ile klas można podzielić pierwotnych W. Ewang.? Które to są? Ile klas pierwotnych znajduje się w obydwóch? Które to są? Co znaczy tymczasowo pierwotny? W każdej klasie? Co znaczy ostateczny pierwotny? Jak Młodociani Sw. mają być uważani z tego punktu teraz? Starożytni i Młodociani w następnym Wieku? Kiedy oni będą ostatecznymi Lewitami? Kiedy oni przychodzą w istnienie. Dlaczego koniecznym jest trzymać te odróżnienia w umyśle?

(72) Jakiem wyrażeniem jest, "oddani, oddani?" Jakże jest drugie podobne temu? Dlaczego takie wyrażenia są używane? Zamiast kogo byli Lewicy obrani? Gdzie jest o tem podane i wytłumaczone? Jaka poprawka powinna tu być uczyniona? Co powinno być powiedziane o Rotherhamowym oddaniu pewnych części w. 16? Dlaczego ono tu jest lepsze niż tłumaczenie powszechne, A. V.? Jak jego notatki oddają to? Jego tekst? Dlaczego ta zmiana?

(73) Co jest nauczane przez nacisk dany w tym wierszu? Jakże są wszystkie sposoby dania nacisku na tę myśl w tym wierszu? Co to znaczy w pozafigurze? Co ten nacisk zawiera względem pozafigury? Co wierność Lewitów W. Ewang. sprawiłaby im? Wierność Kapłanów? Co niewierność Lewitów W. Ewang. sprawiłaby dla Kapłanów?

(74) Co w. 17 wyjaśnia? W jakiej łączności to się stało? Wytłumacz dotyczące figuralne wypadki. Co reprezentował dom każdego Izraelity? Drzwi? Naprozek i podwoje? Baranek? Krew? Pokropienie nią? Pozostawiania w domu pod protekcją krwi? Jak to się tyczyło tymczasowych pierwotnych? Ostatecznych pierwotnych? Co się stało ostatecznie z tymczasowymi pierwotnymi? Co pierwotni z ludzi Izraela w skończonym obrazie reprezentują? Z bydła? Pierwotni z ludzi Egiptu? Z bydła? Przez co pierwotni byli ocaleni? Co ta krew uczyniła z nich? Jaki był skutek tego względem Boga? Kiedy? Jak Bóg mógł słusznie zamienić pierwotnych na Lewitów?

(75) Jakże jest literalne oddanie pierwszej części w. 19? Do czego służy słowo "dane"? Komu byli Lewicy dani na ziemi? Do jakiej pracy? Jaką dwojaką pozafiguralną pracę wykonali Lewicy W. Ewang.? W jakich stanowiskach? Która z tych dwóch była przeważnie służbą Lewitów? Jak ta podwójna praca jest na

zwana w figurze? Komu w pierw byli Lewici dani na ziemi? Komu potem? Co to znaczy? Co to reprezentuje? Co uczynili Lewici W. Ewang. zgodnie z tem? Jak Gersonicy pomogli naszemu Panu? Dlaczego? Jak Kaatowie pomogli Mu względem ludu? Odnośnie Kapłanów? Jak Merarycy pomogli Mu względem ludu i Kapłanów?

(76) Kto jeszcze oprócz Arcykapłana otrzymał od nich pomoc? Co było częścią zlecenia Kościoła podczas W. Ewang.? Jak to jest wykazane przez zacytowane ustępy? Jak długo to było częścią specjalnej pracy Kościoła? Co, zgodnie z tem, klasa Eliasza uczyniła? Jaką łączność z tą misją mieli pozafiguralni Lobniccy Gersonicy? Jak oni pomagali w pierwszej części misji Kościoła? Co było drugą częścią misji kościoła? Jak św. Paweł pokazuje ten zarys pracy Kościoła? Którą gałąź Gersonitów pomogła mu w tem? Jak?

(77) Która grupa pozafiguralnych Lewitów pomogła najwięcej Kapłanom? Jakimi dwiema sposobami to jest zobrazowane? Jakim dwojakim Kapłanom oni pomogli? Szczególnie którym z tych? Która klasa pozafiguralnych Kaatów udzieliła im najsukceszniejszej pomocy? W jakich dziełach? Jaką pracę wykonali pozafiguralni Gersonicy Amramicy? Jak oni w tem pomogli Kapłanom? Przytocz przykład takiej pomocy? Wymień niektórych głównych pozafiguralnych Gersonickich Amramitów, co wykonali pracę względem tekstów Nowego Testamentu. Kto był najznakomitszym z takowych w pracy nad tekstami Starego Testamentu? Jak ich dzieła pomagają Kapłanom?

(78) Którzy z pozafiguralnych Amramitów także byli bardzo pomocni? W jakich formach oni pomogli Kapłanom? Czem oni najpierw pomagają Kapłanom? Jak to jest? Jaka jest korzyść z posiadania kilku tłumaczeń Biblii? W jakiej jeszcze formie dali pomoc pozafiguralni Eliezerycy Amramicy? Jak się nazywają cztery główne angielskie konkordanse? W czym one pomagają? Jak one się równają jeden z drugim? W jaki sposób one były pomocne Kapłanom? Wymień trzy główne konkordanse do greckiej i hebrajskiej Biblii. Co odznacza każdy z nich? Który był specjalnie pomocny naszemu Pastorowi? Jakie jeszcze dwa gatunki podręczników pozafiguralni Eliezerycy Amramicy dostarczyli Kapłanom? W czym one pomagają im?

(79) W porównaniu z podręcznikami tych drugich pszafiguralnych Kaatów, jaką wartość mają dzieła pozafiguralnych Amramitów? Jakimi pozafiguralnymi Lewitami są pisarze dzieł wstępowych? Jakimi dwiema sposobami szczególnie byli pomocni Kapłanom pozafiguralni Setrycy Izaarycy? Jakimi pozafiguralnymi Lewitami byli pisarze dzieł, dowodzących zgodność Ewangelii? Jakimi czterema sposobami oni pomogli Kapłanom? Jak one pomogły Kapłanom? Jak się nazywają cztery szczególnie pomocne dzieła pozafiguralnych Koreckich Izaarytów?

(80) Czyje jeszcze dzieła usłużyły Kapłanom? Jakimi sposobami one to uczyniły w historii biblijnej i życiorysach? Wymień niektórych pisarzy, piszących na te przedmioty? Jakimi sposobami oni to uczynili w historii Kościelnej i życiorysach? Którzy pisarze byli, lub będą pomocni w tych sprawach? Jakie jeszcze rodzaje książek pozafiguralnych Hebronitów były pomocne? Pod jakimi względami? Którzy byli znakomici jako pisarze takich książek? Do jakich jeszcze dzieł te myśli się stosują? Wymień niektórych pisarzy takowych.

(81) Jak, w porównaniu z tymi drugimi grupami Lewitów, stali Husyjelicy jako pomocnicy Kapłanów? Zwłaszcza o kim jest to szczególną prawdą? Ogólnie mówiąc, w których przedmiotach oni prawie nie byli żadną pomocą, ale raczej przeszkodą Kapłanom? Jakie były wyjątki tego? Którzy dwaj mężowie dają ilustrację tego z presbyteriańskiej i luteriańskiej szafarskiej doktryny? Co tacy pozafiguralni Elisafańscy Husyjelicy uczynili odnośnie ich szafarskiej doktryny względem Kapłanów w ich poszczególnych wyznaniach? We wszystkich innych wyznaniach? Którzy to byli Myzaelicy Husyjelicy W. Ewang.? Co oni uczynili pod względem etyki z szafarskimi doktrynami ich wyznań? Daj ilustrację tego z luteriańskich i presbyteriańskich etyków. Ze względu na rzetelność, jak etycy stoją w porównaniu z dogmatystami? Dlaczego tak?

(82) Czem byli Setrycy Husyjelicy W. Ewang.? Jaka była ich pomoc w porównaniu z tą od innych Husyjelitów? Dlaczego? Dlaczego oni pisali? Do uczynienia czego pobudził ich najpierw ten cel? Co było ich drugą pracą? Z jakich punktów zapatrywania? Co oni starali się uczynić przez to? Którzy byli niektórzy z najgłówniejszych Setryckich Husyjelitów W. Ewang.? Czego oni dokonali? Jakiego charakteru były ataki, które ich napotykały? Co dowodzi ich zwycięstwo w tem?

(83) Jakie dzieła napisali przedstawiciele wszystkich grup Kaackich W. Ewang.? Do czego takie dzieła służą? Co brakuje takim dziełom? Jaka korzyść jest z nich? Wymień niektóre z najpomocniejszych słowników biblijnych. Encyklopedie biblijne. Teologiczne i eklezjastyczne encyklopedie i słowniki? Jakie dzieła to

są? Jakie jeszcze podobne dzieła mogą być dodane? Które są najpomocniejsze świeckie encyklopedie w języku polskim? Gdzie znajdują się inne podobne dzieła? Dlaczego te są korzystne Kapłanom? Co im brakuje? Gdzie trzeba szukać za nimi? Jaki słownik biblijny posiada wielu Kapłanów?

(84) Komu specjalnie były pomocne dzieła Kaatów W. Ewang.? Jaki mamy dobry przykład tego? Jakim uczniem nasz Pastor nie był? Co jego nieprzyjaciele starają się z tej przyczyny uczynić? Co ten fakt wskazuje? Dlaczego? W jaki sposób on sobie dopomógł pod względem tych braków? Jakim sposobem błędy zakorzeniły się w tłumaczeniach? Prawda? Jakim sposobem nasz Pastor mógł uzasadnić Prawdę na właściwych i stosownych tłumaczeniach tekstów? Które hebrajskie słowa, między innymi, były w ten sposób traktowane? Greckie słowa? Ile wypadków do punktu było zauważonych w sześciu tomach przez jednego, który znał grecki i hebrajski język? Jakie wrażenie to zrobiło na niego? Jak Gersonicy Amramicy W. Ewang. pomogli naszemu Pastorowi? Jakie dzieło Georsnickich Amramitów służy nam jako ilustracja tego faktu?

(85) Jak on otrzymał pomoc od komentatorów? Chronologistów do 2-go i 3-go tomu? Pisarzy historii kościelnej do pisania rozdziału o Antychryście w 3-cim tomie. Podaj niektóre ilustracje tego. Kto jemu pomógł odnośnie rozdziału o Piramidzie w 3-cim tomie? Odnośnie wielu faktów w 4-tym tomie? Jaką pomoc on otrzymał odnośnie 5-go tomu? W których jeszcze pismach jest ten fakt widoczny? Co on przyznawał przy stosownych okazjach odnośnie takiej pomocy?

(86) Kto jeszcze jest także dłużny Kaackim Lewitom W. Ewang.? W przygotowaniu których artykułów on dostał pomoc od Hebronitów W. Ewang.? Od Koreckich Izaarytów W. Ewang.? Z jakich gramatyk on otrzymał pomoc odnośnie różnych greckich i hebrajskich słów? Jakie jeszcze dzieła pozafiguralnych Amramitów były także użyte? Jak często on potrzebuje pisma pozafiguralnych Kaatów? Gdzie te dzieła się znajdują? Według jakiej zasady była jego biblioteka zbudowana? Co nie mamy rozumieć z powyższego przyznania się do otrzymania pomocy od Lewitów? Dlaczego nie? Co mamy przez to rozumieć? Jakim sposobem te podręczniki zaoszczędzają czasu mówczem narzędziom z Kapłanów? Jak one rzucają światło na niewyraźne zwyczaje i aluzje? Podaj niektóre ilustracje pomocy, otrzymanej pod tym względem? Dlaczego Kaaci W. Ewang. byli dani Kapłanom?

(87) Jaka jeszcze klasa Lewitów W. Ewang. pomogła Kapłanom? Jak w porównaniu z innymi Lewitami? Jak oni stoją w stosunku do tych drugich Lewitów i Kapłanów? Czem oni nie są, co do tego stosunku? Jak to jest pokazane przez ich redagowanie i wydawanie Biblii w rozmaitych krajowych językach? Biblii w oryginalnych językach? W redagowaniu i wydawaniu greckich i hebrajskich słowników, gramatyk i konkordansów, jak również w językach krajowych? Jak ta zasada się stosuje odnośnie dzieł Izaarytów, Hebronitów i Husyjelitów W. Ewang.? Do czego ich praca jest niezbędna Kapłanom? Jaki byłby skutek dzieł Kaatów bez ich pracy? Jakie więc jest pokrewieństwo ich pracy do pracy Kaatów, używanej przez Kapłanów? Jakie pisma przygotowali Gersonicy W. Ewang.? Co te dokonały dla tych w Obozie i dla Lewitów W. Ewang. i Kapłanów? Jak Merarycy W. Ewang. służyli Kapłanom przez redagowanie i wydawanie tych dzieł? Co nasze badanie w. 19 dotąd wykazało?

(88) Do czego teraz przystąpimy? O czym mówi druga połowa w. 19? Jakie wrażenie na pierwszy rzut oka sprawia myśl, że Lewici sprawują pojednanie? Co usunie to zdziwienie? Wymień dwie części procesu pojednania? Z którą częścią Lewici nie mieli nic do czynienia? Kto miał ważniejszą część do wykonania niż Lewici w jego drugim zarysie? Co było udziałem Lewitów w niej? Jak oni ją wykonali? Czego oni więc dokonali przez wykonanie jej?

(89) Z kogo składał się Obóz Wieku Ewangelii? Jakim sposobem Lewici W. Ewang. nie sprawowali pojednania (oczyszczenia) Obozu? Czyją pracą to było? Jak zacytowane ustępy udowodniają to? Jakiej roli Lewici nie grali w drugiej części dzieła pojednania W. Ewang.? Czyją pracą to było? Jakim sposobem zacytowany ustęp udowodnia tę odpowiedź? Jako co służyli Lewici W. Ewang. w tej pracy? Co im się udało? Ile tego? Jaka jest różnica pomiędzy Obozowem, a Lewickiem i Kapłańskim zadowoleniem z Boga w W. Ewang.? Jaka jest różnica w spodziewaniu się Boga względem tych trzech klas w tej sprawie? Jaki był najniższy stopień zadowolenia z Boga? Co włączały taki stopień? Czego mu brakowało? Jak żał za grzechy i wiara stoi w stosunku do Obozu i Dziedzina W. Ewang.? Kto podrzędnie sprawował te rzeczy w nich, jako część drugiego zarysu pracy pojednania? Dlaczego taka miara pojednania była im konieczna?

(90) Jak Lobniccy Gersonicy dokonali tego w Obozie Wieku Ewang.? Jak Semeicy Gersonicy pracowali w tej sprawie? Jak

Gersonicy Amramicy pomagali w tej sprawie z obozem na ogół, a w szczególności z niektórymi? Jak Eliezerycy Amramicy wpłynęli na te dwie klasy w Obozie? Setrycy Izaarycy? Nefegowscy Izaarycy? Korecy Izaarycy? Hebronicy? Zwłaszcza przez jakie dzieła? Ellsafaniccy Husyjelicy- Misaelicy Husyjelicy? Setrycy Husyjelicy? Mahelicy Merarycy? Muzyccy Merarycy?

SPRAWOZDANIA Z OBCHODZENIA WIECZERZY PAŃSKIEJ

PONIŻEJ podajemy sprawozdania z obchodzenia Wielkanocy, nadesłane nam przez te Zbory, które miały przynajmniej dziesięć uczestników. W tym roku 232 Zbory dały sprawozdanie z swego obchodzenia Pamiątki, a to jest 43 więcej niż dały sprawozdanie zeszłego roku. Radujemy się z powiększonej liczby sprawozdań; ale jest jeszcze wiele epifanicznych Zborów, które nie przysłały nam sprawozdania. Jesteśmy pewni, że to jest więcej z powodu zapomnienia niż wrogości usposobienia. Gdyby każda grupa naznaczyła kogoś z pomiędzy siebie, ażeby policzył uczest-

(91) Co było celem Lewitów, czyniąc pojednanie Izraelitów? Do jakiej plagi figura się odnosi? Zgodnie z czym to było? Co to przymierze obiecało posłusznym? Groziło nieposłusznym? Co wierność Lewitów w ich pracy sprawiła dla Izraelitów pod tym względem? Ich niewierność? Jaki był skutek tego? Jakie mamy przykłady powstrzymania plag? Zesłania ich? (Dokończenie nastąpi)

ników i przysłał nam sprawozdanie, to otrzymalibyśmy większą liczbę sprawozdań. W krajach, gdzie się znajdują biura filjalne, prosimy wysłać sprawozdania naszym przedstawicielom; a oni nam je przysłać razem. Radujemy się, że Pan pobłogosławił przygotowanie się braci do tej świętej uczty, uczestniczenie w niej i doświadczenia po niej. Zdaje się, że wszędzie tak było. Chwalmy Boga, od którego wszystkie błogosławieństwa pochodzą!

Statystyka następuje:

Poznań, Polska	116	Randers, Dania	25	New York, N. Y.	15
Łódź, Polska	93	Katerburg, Polska	23	Serchów, Polska	15
Philadelphia, Pa.	91	New Haven, Conn.	23	Stare Sioło, Polska	15
Warszawa, Polska	91	Charleroi, Belgia	22	Tunapuna, Trinidad	15
Milatyce, Polska	74	Jacksonville, Fla.	22	Winnipeg, Kanada	15
Lwów, Polska	67	Detroit, Mich.	22	San Antonio, Texas	14
Łosiniec, Polska	57	New Works, Jamajka	22	Sanok, Polska	14
Chicago, 111	48	Vancouver, Kanada	22	Kansas City, Mo.	13
Pabianice, Polska	47	Aleksandrów, Polska	21	Lareole, Francja	13
Obsza, Polska	43	Wola Komborska, Polska	21	Niagara Falls, N. Y.	13
Bydgoszcz, Polska	40	Chodzież, Polska	20	Boston, Mass.	12
Lublin, Polska	40	Gajdy, Polska	20	Connors, Jamajka	12
Bruay, Francja	39	Kingston, Jamajka	20	Cleveland, Ohio	12
Springfield, Mass.	39	Los Angeles, Kalif.	20	Houston, Texas	12
Włodzimierzec, Polska	33	Minneapolis, Minn.	20	Lens, Francja	12
Grudziądz, Polska	34	Biszczka, Polska	19	St. Etienne, Francja	12
Kopenhaga, Dania	31	Strzelno, Polska	19	Reading, Anglia	12
Denain, Francja	30	Boguszyce, Polska	18	West Frankfort, III	12
Szopenice, Polska	30	Crofts Hill, Jamajka	18	Bergen, Norwegia	11
Bałuczyn, Polska	29	Nowe Czeskie, Polska	18	Cleveland, Ga.	11
Budki Kaleńskie, Polska	29	Kottym, India	17	Denver, Colo.	11
Konstantynów, Polska	29	Port Antonio, Jamajka	17	Dominów, Polska	11
Luboń, Polska	29	Częstochowa, Polska	16	Grand Rapids, Mich.	11
Georgetown, B. Gwiana	28	Holendry, Polska	16	Milwaukee, Wis.	11
Jezierna, Polska	27	Ostrów, Polska	16	Ostrzeszów, Polska	11
Oleszyce, Polska	26	Paris, Francja	16	Chatham, Kanada	10
Szyszków, Polska	26	Aalborg, Dania	15	Cristobal, Kanał Panamski	10
Newark, N. J.	26	Bereźce, Polska	15	Liege, Belgia	10
Cewków, Polska	25	Dobromiń, Polska	15	Londyn, Anglia	10
Falmouth, Jamajka	25				

WIADOMOŚCI DLA OGÓLNEGO ZAINTERESOWANIA

W ostatnim (wrześniowym) numerze Teraźniejszej Prawdy było datowane przez omyłkę u góry stronic, jakoby to była Prawda z Lipca.

Ufamy, że zbory wszędzie zarządzają zebranie 31 października na pamiątkę naszego drogiego Pastora, i będziemy radzi, gdy przysłacie nam sprawozdania tych zebrań. Bracia mający biura odłamowe w ich kraju, mogą je wysłać do naszych przedstawicieli, którzy je nam wysłać jedną wysyłką. Ufamy, że wszyscy drodzy przygotowują się do gorliwego i taktycznego udziału (właśnie z powodu opozycji) w pozaobrazowej wtórej walce Gedeonowej, jako naszą specjalną służbę od 16-go października do 7 listopada.

Zchcemy dać znów nacisk na potrzebę braci brania udziału w badaniach Bereańskich w ich zborach, na obie linje, Parouzji i Epifanii. Rozumiemy, iż wielu braci nie bierze udziału w badaniach bereańskich, życząc sobie iść tylko na wykłady. Wierzmy, że to jest znakiem choroby duchowej. Ufamy, iż bracia wezmą medycynę Słowa, aby otrzymali uleczenie od tej choroby. Pisaliśmy

do naszych pielgrzymów i ewangelistów, ażeby nie tylko zachęcali braci do regularnych lekcji, lecz aby także dali próbkę takiego badania, t. j., aby prowadzili takie zebrań podczas ich wizyt, i w ten sposób dopomogli braciom do lepszego udziału w takich regularnych lekcjach. Ci, którzy nie badają, będą napewno uchwyteni w przesiewaniu. Byli to głównie ci, którzy nie badali Prawdy Epifanii, co byli usidleni w przesiewaniu w roku 1936; a jeżeli Pan dopuści do jeszcze jednego przesiewania, to w większości wypadkach będą ci, którzy nie badali, co będą złapani i oddzieleni od wiernych. Choć mamy badać prywatnie, to mamy także badać razem jako zgromadzenia, a metoda bereańska jest najlepszą drogą badania w zgromadzeniach. Pamiętajmy, że są cztery rzeczy, które Bóg wymaga od nas: 1) aby wiernie badać Prawdę; 2) aby wiernie rozszerzać Prawdę; 3) aby wiernie praktykować Prawdę w rozwijaniu charakteru; i 4) aby wiernie zwyciężać przypadkowo doświadczenia; a Pan pomoże wiernym.

Pamiętajmy Konwencję w Chicago od 21—23 października w naszych modlitwach, i o ile możebnie bierzmy udział w tejże.

TERAŹNIEJSZA PRAWDA I ZWIASTUN CHRYSZTUSOWEJ EPIFANII
Niezależne Dwu-miesięczne Religijne Czasopisma Paul S. L. Johnson, Wydawca i Redaktor
Będąc wolne od sekt, partyj, organizacji i wyznań ludzkich, ale przywiązane do Boga tak jak wyrozumia Jego Słowo, to pismo jest wydawane w obronie Prawdy Parousyjnej, udzielonej od Pana przez "onego sługę", jako podstawowej dla wszelkiego dalszego rozwijania się prawdy; w obronie zarządzeń, czarteru i testamentu, danych od Pana przez "onego sługę", jako obowiązujące korporacje i stowarzyszenia kontrolujące między ludem w Prawdzie; i w celu przedstawienia i obrony rozwijającej się Prawdy Epifanicznej, jako pokarmu na czas słuszny dla ludu Pańskiego z wszystkich klas i grup tak jak Panu podoba się jej udzielać. Dla bezpieczeństwa zasyłać należy pieniądze w Stanach Zjednoczonych przekazami Ekspres Kompanij, bankowymi, pocztowymi, czekiem lub listem poleconym.

Przy żądaniu zmiany adresu prosimy nadesłać tak stary jak i nowy adres. To jest bardzo ważne, oszczędzając nam dużo czasu i niepotrzebnej korespondencji. Prosimy podawać zawsze całkowity adres u góry każdego listu. Kopia Teraźniejszej Prawdy będzie wysłana darmo proszącym o takąową, dla siebie lub dla kogo innego, jeżeli adres będzie nam przysłany. Teraźniejsza Prawda jest wysyłana także ubogim Pańskim na tych samych warunkach jak za czasów naszego Pastora. Potwierdzenie odbioru odnowień lub prenumerat jest czynione przez podanie daty na owjce następnego numeru, kiedy się prenumerata kończy. Prosimy w pisaniu listów do nas, o podanie całości dotyczących spraw w każdym liście, a nie polegając na tem, że będziemy pamiętali szczegóły, przezwaznie zamówienia, z poprzednich listów. Roczna prenumerata \$1.00 (5 zł.). pojedyncze kopje 20c (85 gr.). Finansowe sprawy w Polsce mogą być załatwione z naszym przedstawicielem, W. Stachowiakiem, ul. Kolejowa 44, Poznań, lub przez naszych Pielgrzymów.